MILDRED DAVIS

Umbra dragostei

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

Capitolul 1

Coşmarul diferea doar în amănunte; esenţialul era mereu acelaşi. Asculta ceremonia de căsătorie, cu vălul pe faţă şi el o ţinea de degete. Cuvintele erau eterne, în orice limbă ar fi fost spuse, şi deşi nu prea cunoştea limba, în mintea ei răsunau cele cunoscute.

Ştia destulă franceză să poată răspunde când trebuia. Dar când mirele îi ridică vălul de pe faţă ca s-o sărute, nu era Antoine, ci un străin.

Kate Ellerdale tresări şi se trezi, pătura acoperindu-i suspinele în timp ce privirea îi rătăcea prin dormitorul luxos şi însorit. îşi şterse lacrimile. Oftă de uşurare că se trezise şi scăpase de visul oribil, dar voia să fie în siguranţă.

Dormitorul îi era familiar, şi totuşi... Ştia peretele cu dulapuri în care era loc pentru hainele reginei

Angliei. Pe masa de toaletă se puteau vedea borcănasele si sticluţele ei de machiaj pe care le cumpărase înainte să plece din Londra. Prin usa

crăpată vedea faianţa auriu cu roz a băii si stia că se spălase acolo de mai multe ori zilele astea. Apoi îsi aminti, ochii violeţi i se întunecară si-si muscă buza de jos.

Era adevărat, coşmarul era realitate, de aproape o săptămână. Din ziua când descoperise la biserică faptul că se măritase cu altcineva. Cu cineva pe care nu-l mai văzuse până atunci.

* * *

Totul începuse atât de romantic si idilic acum două luni, în Anglia. Fusese catapultată din rutina plictisitoare de fotomodel în lumea fermecătoare a modei. O prietenă a unei prietene o prezentase lui Kulukundis, tânărul grec creator de modă de succes. Şi a doua zi dimineaţă el o sunase să-i propună să-i prezinte următoarea colecţie.

Kate intrase la bănuieli, deoarece Kulu îsi stabilise o reputaţie de prima mână. Şi când menţionase în acea dimineaţă la sedinţa foto că ea si Kulu ieseau în

oraş, fuseseră vreo două apropouri la „slujba de canapea“. Beverley Ann Davies fusese clar împotrivă.

- Deci vei ceda în cele din urmă, Katie scumpo. în vocea ei se simţea invidia şi gura i se

strâmbă.

- Nu. în ultimii doi ani, Kate învăţase că singurul mod de a trata cu succes răutatea era s-o ignore. E doar o întâlnire de afaceri, Beverley Ann.

- Aşa zici tu. Blonda înaltă se sprijinea de perete, privind-o pe Kate cum îşi scoate costumul de motoci- clistă cu care făcuse o reclamă unui fixativ şi îmbracă o rochie de muselină pentru o reclamă la vermut. Ar trebui să-ţi îngrijeşti silueta, Katie. Ai mai luat în greutate un kilogram şi am auzit că lui Kulu îi plac manechinele foarte slabe.

Kate se privi în oglindă.

- Asta crezi, Beverley?

- Da. Zâmbetul femeii era triumfător. Arăţi aproape plinuţă. Deşi pe podium le vrea slabe, nu ştiu cum îi plac în pat. La urma urmei, e obişnuit cu grecoaice şi ele sunt mai plinuţe.

Aşadar, când Kate, puţin alarmată, se prezentă la Kulu pentru interviu, nu ştia dacă să se simtă uşurată sau jignită că interesul lui era pur profesional, fără să-i treacă deloc prin minte „slujba de canapea“.

- Da, hotărâse el, mestecând un trabuc

negru si lung, îmi place cum te misti. Presupun că ai studiat baletul. Kate aprobă. Bine. E timpul ca voi englezoaicele să vă daţi seama că eleganţa rece nu e suficientă. Dar esti bună. Fixează condiţiile prin agentul tău si revino săptămâna viitoare. Avem mult de lucru si nu suport calitatea proastă sau întârzierile.

Şi Kate se trezi afară, zâmbind când se gândi că fusese pregătită să-si apere onoarea la nevoie. Mai târziu, când începu să lucreze pentru Kulu, află că era obsedat de o roscată cu picioare lungi din Texas si îsi cheltuia toată energia ca s-o cucerească.

Lucrul alături de Kulu era o provocare pe care nici o femeie n-o putea ignora si Kate se distra în hainele minunate prezentate cumpărătorilor din toată lumea. Pe fundalul unei case faimoase din Dorset, îl întâlni pe Antoine si rosi când el o privi admirativ trecând pe podium, având senzaţia că îl mai văzuse. Era ceva familiar în legătură cu figura lui, cu ochii căprui, aproape negri, migdalaţi sub sprâncene subţiri. Dar era imposibil, căci îi explică mai târziu că venise la prezentarea de modă din întâmplare, pentru strângerea de fonduri în scop umanitar, deoarece un prieten nu reusise să ajungă si-i dăduse lui biletul.

8

Când spectacolul se termină, fetele, purtând haine făcute de Kulu, se amestecară cu oaspeţii. Katie, purtând o rochie violet de bumbac, vorbea cu un grup de oameni bogaţi, care formau majoritatea audienţei, răspunzând admirativ bărbaţilor care gravitau în jurul ei.

Râse la o glumă făcută de un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat arăbeşte şi care bea şampanie, când îşi dădu seama că bărbatul pe care îl observase în timpul spectacolului era lângă ea. Simţi cum o priveşte şi-l auzi spunând:

- E atât de cald, mademoiselle. Accentul era străin, deşi vorbea englezeşte aproape perfect.

- Da. Se întoarse spre el, încurajându-l din priviri. E o seară frumoasă.

- Mergem pe terasă?

- Ar fi perfect.

Ieşiră în întuneric şi tot zgomotul, vorbăria şi strălucirea casei se îndepărtară. Ca şi când ei erau reali şi ceilalţi umbre, se gândi Kate. Nu vorbiră, ci se plimbară în lungul casei, paşii lor nefăcând nici un zgomot pe pietrele vechi, mergând spre balustradă şi spre scările care coborau în grădina cu trandafiri. Savurară aromele dulci ale serii calde.

9

Apoi, întorcându-se către ea, el îi luă paharul din mână si-l puse pe balustrada de piatră, lângă al lui, după care o sărută.

In curând erau îndrăgostiţi de-a binelea si nu se mai mirau de coincidenţa primei lor întâlniri. Nimic n-avea de-a face cu prietenul lui Antoine care îi dăduse biletul, ci cu soarta. Asa îsi spuneau unul altuia când se plimbau prin parcurile si grădinile Londrei în serile calde ale acelei veri nesfârsite. Şi Kate stiu că nu mai fusese atât de fericită în toată viaţa ei.

Urmă o tragedie când venise timpul ca Antoine să se întoarcă în Franţa, când negocierea contractelor pentru vinuri, care îl ţinuse la Londra, se încheie. Chiar atunci când îsi repeta că Franţa nu e asa departe, avea sentimentul că locul îndepărtat unde familia lui îsi avea castelul si viile era mai izolat decât restul ţării.

Dar nici depărtarea nu era un obstacol, căci în ultima seară, după ce cinară într-un mic restaurant franţuzesc, el o ceru de soţie. Mergeau pe Park Lane, ascultând fosnetul vântului printre frunze, oprindu-se din când în când să se sărute. Apoi, el o ceru de soţie.

10

- O, Antoine! Lacrimi îi străluceau pe genele lungi în timp ce-l privea, dar era incapabilă să spună mai mult.

- Haide, *chérie.* Doar nu e de plâns.

- Nu. Dar... sunt aşa de fericită.

- Este logic. Feminin, dar logic. Mâinile lui îi strânseră talia si deveni serios. Asta înseamnă că răspunsul tău e da?

- Bineînţeles! îşi puse mâinile după gâtul lui şi-i atinse buzele. Nu cred că mai era nevoie să mă ceri.

- Dar am făcut-o. Văzu o umbră de incertitudine pe faţa lui, dar îşi spuse că era numai în imaginaţia ei. Da, draga mea. O fată ca tine... Da, sigur. Şi o sărută cu pasiune, lăsând-o fără suflare.

Acesta fusese sfârşitul perioadei în care îi făcuse curte, căci a doua zi el pleca acasă şi o aştepta peste o lună să se căsătorească.

Sărutul lui de rămas bun fusese plin de o tristeţe dureroasă pe care o înţelese abia mai târziu.

- Nu uita, dragostea mea, că te ador. Orice s-ar întâmpla...

- Nu spune asta! Cuprinzând-o teama, Kate

îşi lipi faţa de pieptul lui, îmbrăţişându-l. Spune că mă adori. Dar nu se va întâmpla nimic rău. Iar noi ne vom căsători curând şi, după aceea vom trăi fericiţi. Ochii ei îi priviră faţa, căutând să-i memoreze trăsăturile. Sper, Antoine, că mama ta nu va fi împotriva

căsătoriei noastre. Avusese impresia că mama lui era o femeie formidabilă, învăţată să-si impună părerea.

- Bineînţeles că nu. Când te va vedea, te va iubi la fel de mult ca mine. Zâmbise usor. Aproape la fel de mult ca mine.

Kate îl privi din nou si după ce avionul lui decolase îsi dori să scape de obsesia că nu era atât de sigur cum spunea.

Dar atunci când, o lună mai târziu, Kate zbură spre Lyon să se mărite, uitase de gândurile rele. Era descu- rajant că fusese asteptată la aeroport de sofer, nu de doamna Savoney-Morlet sau de sora vitregă a lui Antoine, Bernice. Antoine era plecat la Hamburg.

- Dar mă voi întoarce imediat ce voi putea. Cu siguranţă la timp pentru nuntă, îi spusese el cu câteva zile înainte.

12

Călătoria cu masina prin peisajul rural francez, cenusiu si rece, în spatele unui sofer morocănos, nu era primirea la care se asteptase Kate. Nici Franţa nu era cum si-o imaginase. Tremură puţin când coborâră de pe Le Puy pe un drum serpuit de pe care se vedeau peisaje mohorâte întrerupte de conuri vulcanice.
Se însera când iesiră de pe sosea, luând-o pe un drum serpuit flancat de arbusti înalţi si ajunseră în

cele din urmă la porţile proprietăţii. Kate oftă de uşurare când limuzina opri în faţa casei mari, dar nici o uşă nu se deschise primitoare.

Doamna Savoney-Morlet era mai brunetă decât fiul ei şi atât de lipsită de farmec, încât Kate nu putuse găsi nici o asemănare între ei. Era mai bătrână decât se aşteptase Kate, cu faţa zbârcită, fardată exagerat de mult. Ochii adânciţi în orbite, îi străluceau sub pleoapele căzute, dându-i o înfăţişare sinistră.

- Mademoiselle.

Kate, stând în mijlocul holului unde fusese lăsată de servitoare, privea figura care o intimida şi simţi că aceasta îi strânge mâna în silă. Apoi, doamna începu să vorbească repede

în franceză, în timp ce-i arăta drumul.

- îmi pare rău, madame, spuse Kate cu mintea părăsită parcă de puţinele cuvinte franţuzeşti pe care le ştia, abia am început să învăţ limba şi n-o ştiu prea bine.

Madame o privi o clipă, apoi începu să vorbească într-o engleză cu accent.

- Deci, mademoiselle. Madame turnase în ceşti un ceai foarte slab şi-i întinse una din ele peste masa de

marmură, la care Kate stătea pe un scaun incomod. Fiul meu mi-a spus că esti manechin. Pe faţa ei se citea dezaprobarea.

- Da. Kate sorbi din lichidul rece fără gust. Asa ne-am întâlnit, la conacul Werne Abbas, adăugase ea, sperând că numele faimoasei case o va impresiona pe gazda ei.

- Ai părinţi? Madame nu părea să fi auzit de Werne Abbas.

- Da. O urmă de sfidare se strecură în vocea lui Kate, căci se hotărâse să n-o lase pe mama lui Antoine s-o domine complet. Aceasta era o tirană si singurul mod de a trata cu tiranii era să le ţii piept. înghiţi în sec, încercând să-si controleze emoţiile. Cum v-am spus în

scrisoarea pe care v-am trimis-o, madame, am o mamă si un tată vitreg. Din nefericire, acum călătoresc în America de Sud si nu-i pot contacta.

Sprâncenele subţiri si arcuite ale lui Madame aproape că atinseră linia părului.

- Şi în Anglia se obisnuieste ca fetele să se mărite fără cosimţământul părinţilor?

- Nu prea. Kate puse ceasca jos cu o mână tremurând'. Dar sunt la vârsta la care pot hotărî singură. N-ar fi admis în faţa acestei femei dusmănoase

că planurile ei de căsătorie erau secrete, ceea ce se potrivea caracterului ei romantic. Doar că acum începuse să se îndoiască. Femeia din faţa ei părea uşor amuzată. Kate nu-i înţelegea expresia.

- Atunci, te voi duce în camera ta, mademoiselle. Mâna cu bijuterii apăsă un buton de sub masă. Dacă doreşti ceva, te rog cere-i uneia dintre servitoare.

- Vă rog, îi zâmbi Kate, nu puteţi să-mi spuneţi Kate? La urma urmei, vom fi rude...

- Când vei fi soţia fiului meu, voi adopta o adresare mai familiară. Pe faţa doamnei

Savoney-Morlet trecuse o umbră de satisfacţie. Până atunci... în Franţa suntem mai formali.

- Bineînţeles. Kate roşi şi se jucă jenată cu geanta până auzi uşa din spatele ei deschizându-se şi servitoarea intră. Auzise o conversaţie rapidă şi înţelese că servitoarei i se spusese s-o ducă în dormitorul ei. Kate se ridică, simţindu-se obosită.

- Şi Antoine...? Privi tristă la femeia din faţa ei. Nu-l pot vedea în seara asta, madame?

- Nu. Femeia părea că se mai dezgheţase. Nu se obişnuieşte. Orcum, ştii că e plecat cu treburi. Păcat... ridică ea din umeri, dar la cină o vei cunoaşte pe fiica mea vitregă şi câţiva prieteni, deci nu vom fi singure.

In plus, n-ai mult de asteptat până la nuntă. Nu te îngrijora, mademoiselle. Gura îi zâmbea, iar ochii o priveau ironici. Antoine Charles te va astepta la altar mâine.

In timp ce o urmă pe servitoare de-a curmezisul sălii mari, Kate avu impresia că timpul trecuse mai încet aici decât în alte părţi ale Europei. Castelul, desi splendid, nu era o casă, zidurile i se năruiau si nu părea să se fi cumpărat nimic nou în ultima sută de ani.

16

Chiar servitoarea, cu rochie neagră si ciorapi negri, cu boneta albă si sorţul alb, arăta de parcă scăpase dintr-o comedie muzicală a anilor treizeci, desi avea o faţă prea severă pentru un asemenea spectacol.

Pentru prima dată, Kate se întrebă dacă era asa de romantic să trăiesti într-un castel. Acest loc imens cu lungi coridoare de piatră si tavane înalte, cu marmură rece, era diferit de ce-si imaginase. Lipsea căldura soarelui, hotărî ea, fiindu-i dor de orasul însorit...

Servitoarea se opri la capătul coridorului si deschise o usă grea de lemn, făcându-i loc să treacă.

- Mulţumesc. Privi melancolică prin cameră, apoi se întoarse si întrebă ceva. Dar usa se închise în urma ei.

Camera era mare şi pe tavanul boltit şi înalt erau pictate scene biblice, care ar fi fost potrivite într-o biserică sau o sală de concert, nu într-un dormitor. Noroc că patul enorm avea draperii. Se întreba dacă va împărţi această cameră, acest pat, cu Antoine, când vor fi căsătoriţi. Oare vor putea să facă dragoste, ştiind că arhanghelul Gabriel şi prietenii lui îi

spionau? îi venea să râdă.

Pereţii camerei erau acoperiţi cu mătase care odată fusese verde, dar care acum îşi pierduse culoarea. Perdelele şi draperiile erau dintr-un material gros verde, iar mobila era masivă şi închisă la culoare.

Oftând, Kate merse la fereastră şi privi norii din care cădea o ploaie tristă. Chiar şi vremea era morocănoasă. îi era dor de mama ei şi îşi dori o căsătorie convenţională, cu rudele şi prietenii, în Anglia.

Cuvintele colegei ei de apartament, care o supăraseră pe Kate atunci când Hilary le spusese, îi reveniră în memorie.

- Eşti sigură că faci ce trebuie, Kate? Mie nu mi-ar plăcea o nuntă fără familia mea.

- Nu înţelegi, Hilary, exact asta îmi place. Mereu juram că voi avea o nuntă diferită de cele obişnuite, ştii asta.

- Ei bine... sper, se îndoise Hilary. La urma urmei, nu-l cunosti pe Antoine atât de bine, nu-i asa?

- Destul de bine ca să stiu că e singurul bărbat cu care m-as mărita. Şi să nu crezi că nu vom face nuntă. După ce ne vom petrece luna de

miere în Grecia, Antoine spune că vom da o petrecere mare la Savoy si vei fi si tu invitată. La vremea aceea, mama si Andrew se vor întoarce la civilizaţie.

- Cred că mama ta va fi furioasă. A mea ar fi. Hilary vorbea ca o fată mulţumită de sine, a cărei mamă trimitea câte un pachet cu mâncare în mod regulat din Yorkshire, ca fiica ei să nu sufere de foame.

- Mama mea a avut mereu încredere în mine. Chiar în timp ce vorbea, Kate se întreba dacă era într- adevăr asa. Sar pur si simplu era mai interesată de noul ei soţ decât de fiica pe care o avusese de douăzeci de ani? Şi ce motive avea Kate să se gândească la măritis? Voia să răzbune rana pe care o suferise acum sase luni când primise telegrama aceea din New York?

„Andrew si cu mine ne-am căsătorit în dimineaţa asta“, scria mama ei. „Fericiţi. Scriem curând. Cu dragoste, mama“.

Apoi, după o săptămână, sosi scrisoarea par avion.

„Vei înţelege, dragă“, se încheia scrisoarea, „ne-am grăbit. Andrew nu-şi poate permite să piardă ocazia acestei excursii în Ecuador şi voia

să merg cu el. Asta însemna să ne căsătorim ca să nu-i şocăm pe cei de la facultate. Vom fi plecaţi opt luni, apoi poţi veni să stai la noi cât vrei“.

Kate încercase să-şi ascundă sentimentele sub o apatenţă de amuzament amar la gândul că mama ei, care iubea oraşele, băile parfumate şi mâncarea bună îşi petrecea lunile pe un şantier arheologic, undeva în sălbăticiunea Americii de Sud! Da, amuzamentul era o bună apărare împotriva rănii sufleteşti. Şi acum, în mod sigur, mama ei nu va avea ce spune când va afla că şi ea a făcut la fel. Kate nici măcar nu avea o adresă unde s-o poată contacta.

- în orice caz, o asigurase pe Hilary, trebuie să admiţi că Antoine e bărbatul la care toate mamele ar visa: chipeş, bogat şi cu un castel.

- Hmm. Hilary se îndoise, iar Kate trăsese concluzia că e puţin geloasă. Ei bine, sunt castele şi castele, spusese ea evaziv.

Kate zâmbi uşor, întorcându-se de la fereastră spre dormitorul ei mohorât. Cel puţin nu era nici o îndoială în privinţa castelului, era singurul cuvânt care

se potrivea locului acesta. Porţile mari de metal,

blazonul suflat cu aur si doi dulăi sălbatici de piatră păzind intrarea, nu aparţineau unei resedinţe obisnuite. Dar, oftă ea, ar fi dat orice să stea în vilele mici si simpatice pe lângă care trecuseră pe drumul de la aeroport.

La cină, petrecerea fusese înviorată de sora vitregă a lui Antoine, Bernice, cum promisese Madame, si două cupluri mai în vârstă, care nu vorbeau englezeste si care păreau atât de impresionaţi de Madame si de castel, încât vorbiră foarte puţin.

Sufrageria în care fuseseră condusi nu era mai primitoare decât restul clădirii si Kate se întrebă de ce casa era asa de mohorâtă. La prima vedere, această încăpere luminată de candelabre cu sase braţe si unul mare cu zeci de becuri, era de fapt lugubră.

Poate din cauza oamenilor, se gândi Kate, luând loc în stânga doamnei Savoney-Morlet, căci bărbaţii si femeile erau îmbrăcaţi în negru. Doar rochia ei albastră înveselea atmosfera si doamna o privi dezaprobator. N-ar fi avut sens să explice că alesese rochia deoarece era favorita lui Antoine si că sperase că el va intra în cameră si o va săruta pe obraz în faţa tuturor, spunându-le că ea era fata cu care se va căsători dimineaţa următoare.

21

Apoi, mai târziu, când vor fi singuri o clipă, îi va şopti că acea culoare se potrivea cu ochii ei. Şi când o va conduce spre camera ei îi va şopti „Bonsoir“ pe un ton nerăbdător, îi va aminti că mâine pe vremea asta vor fi într-un hotel la Paris şi-i vor aştepta săptămâni de dragoste pe o insulă grecească. îi dădură lacrimile când realiză că el nu va veni în seara asta, şi clipi speriată când văzu că Madame îi vorbea.

- îmi pare rău, mademoiselle, că oaspeţii noştri nu ştiu englezeşte. Suntem o comunitate izolată. Va trebui să te întreţii cu mine şi cu Bernice. Râse tăios şi Kate îi văzu pe oaspeţi zâmbind nervos, fără să înţeleagă.

- Nu-i nimic, Madame. îi fu recunoscătoare surorii vitrege a lui Antoine că zâmbea. Sper să învăţ repede limba, ca să-mi găsesc locul în familie. Am început să studiez după ce a plecat Antoine, dar n-am progresat cum mă aşteptam. Păcat că la şcoală am învăţat spaniola, când franceza mi-ar fi fost mai folositoare.

- Vei învăţa repede, zâmbi Bernice în felul ei nervos. Când o vei folosi la cumpărături şi în gospodărie şi...

- Da.

Madame întrerupse conversaţia ridicându-se de pe scaun si invitându-i pe oaspeţi în salon, unde se servea cafeaua. Ploaia se oprise si o ceaţă usoară plutea deasupra solului.

- Acolo. Doamna Savoney-Morlet se întoarse către Kate, arătând cu ţigara scoasă din port-ţigaretul din carapace de broască ţestoasă. Acolo vom ţine recepţia după nuntă. Râse arătându-si dinţii galbeni. Mesele lungi si scaunele sunt depozitate în cămările de lângă bucătărie. Trebuie doar să fie frumos afară.

- Da.

Kate privi scena mohorâtă, încercând să fie mulţumită că se oprise ploaia. Dar dacă nu va fi o zi frumoasă?

- A, dacă plouă vei fi nerăbdătoare să pleci în luna de miere. Ochii doamnei observară cum Kate rosi si râse, spunând în franceză ceva care-i amuză pe ceilalţi oaspeţi.

Curând, oaspeţii, probabil la un semnal al gazdei, spuseră că trebuie să plece si după multe mulţumiri pentru că-i invitase la castel, au fost condusi afară de către servitoare. Madame îi urmă în hol si de acolo zgomotul plecării lor se auzi în

23

salon, vocea puternică a lui Madame dominând conversaţia. Bernice şi Kate au fost lăsate singure câteva clipe şi Bernice avea o expresie prietenoasă. Era o femeie nu prea frumoasă, care era sub puterea mamei ei vitrege.

- Sunt fericită că intri în familia noastră. Cred că Antoine Charles e un bărbat norocos.

Inima lui Kate se încălzise.

- Mulţumesc, Bernice. Zâmbise, fericită că se va căsători cu Antoine a doua zi. îi spuneţi Antoine Charles?

- Da, ca să-i deosebim.

Vocea stridentă a doamnei Savoney-Morlet se apropie şi intră în cameră la timp ca să audă ce spunea Bernice. Le privi suspicioasă pe amândouă, apoi o chestionă pe Bernice despre ce discutaseră. Sprâncenele i se încruntară.

- Bine. Acum, mademoiselle, voi veni sus şi-ţi voi arăta vălul de mireasă.

- Dar... nu voi purta văl. Doar o rochie simplă. Şi o pălărie. E în cutia rotundă şi are flori într-o parte.

Madame scutură din cap.

- Nu se poate. Vino. O luă înainte spre uşă, mergând ţeapăn.

Kate o privi rugătoare pe Bernice, care ridică din umeri. N-avea ce face decât s-o urmeze pe femeia în vârstă prin hol si pe scara curbată de unde strămosii familiei le priveau.

- Vedeţi, mademoiselle, spuse Madame arătând cu mâna slabă ca o gheară spre un portret, toate miresele Savoney-Morlet au purtat vălul familiei.

Kate privi trăsăturile palide ale tinerei îmbrăcate după moda edwardiană, apoi la un alt portret mai vechi. Amândouă miresele purtau vălul fin de mătase, brodat din belsug cu flori si păsări, prins în crestet cu o coroniţă de perle.

Avea să compromită liniile simple ale rochiei pe care Kulu o făcuse special pentru ea si prima pornire era să refuze să se conformeze tradiţiei. Această pornire îi fusese întărită de faptul că vălul, care era pus pe pat în camera ei se îngălbenise din cauza vechimii si avea să arate murdar pe lângă rochia ei albă. Dar, în interesul linistii familiale, era un preţ mic. Dacă o putea îmblânzi pe soacra ei, va ceda si va purta vălul. Dar cum avea să afle doar când era prea târziu, într-o biserică întunecoasă, acest văl avea s-o izoleze ca un ecran.

25

A doua zi merse cu aceeasi limuzină care o luase de la aeroport, cu acelasi sofer morocănos si cu Madame

Savoney-Morlet alături. Madame care voia să scape de ea, dar era obligată s-o primească în familie. Ciudat... Kate îşi muşcă buzele şi privi pe geam.

La capătul acestui chin va fi Antoine. îngrijorarea îi dispăru când se gândi la braţele lui în jurul ei, la gura lui sărutând-o. Antoine. în curând, el îi va lua mâna şi va fi în siguranţă.

- Vino, mademoiselle. Vocea autoritară îi curmă reveriile. Maşina se oprise lângă nişte trepte care urcau la o mică biserică.

Madame Savoney-Morlet o ţinea de cot şi-i amintea să nu-şi calce trena. Kate se întreba de ce niciun servitor nu măturase scările. Ajunse sus, se opriră şi Madame îi puse vălul pe faţă.

- Antoine Charles va avea o mireasă frumoasă.

îi oferi braţul lui Kate şi o conduse în biserică.

Preotul bătrân, îmbrăcat în alb şi auriu, zâmbi tot
timpul ceremoniei. Mirosul greu de crini din

vazele înalte de pe altar se combina cu mirosul de tămâie. Era căsătoria exotică la care visase. Nu cunoştea nici un oaspete. Ce putea fi mai romantic? Toate îndoielile i se risipiră ca şi cum nici n-ar fi existat.

Antoine o ţinea de mână. îl privi, dar nu-l văzu prea bine din pricina voalului.

Ce înalt era, mai înalt decât îsi amintea. Şi-si dăduse cu altă apă de colonie. îsi aminti cum îl tachinase pentru mirosul său când era la Londra, căci avea un parfum scump si la modă despre care-i spusese că era al treilea prieten al ei care îl folosea. El se simţise un pic jignit, dar se părea că nu uitase. Această colonie nouă era subtilă si sofisticată, cu aromă orientală. îl strânse mai tare de degete si el îi răspunse, umplând-o de bucurie.

O clipă mai târziu, semna cu numele ei, Kate Ellerdale, pentru ultima dată. Semnase de două ori, o dată pentru preot si încă o dată pentru autorităţi. Abia atunci el se aplecase asupra ei si-i ridicase vălul, zâmbind amuzat. Şi Kate îi privise faţa care semăna cu a lui Antoine, dar pe care n-o mai văzuse în viaţa ei. Sunetele orgii îi acoperiră plânsul în timp ce el o sărută.

Capitolul 2

- Stai cuminte, Kate. Cuvintele, deşi blânde, o şocară şi gura lui îi opri ţipătul. Orga continua să cânte magnific şi puternic. Dacă vrei să faci ce e mai bine pentru Antoine, nu spune nimic. Cererea lui îi înăbuşi protestele. El o strânse de mână şi-i zâmbi, preotul o privi miop, iar Madame triumfătoare.

Kate îl auzi pe bărbatul cu care se căsătorise vorbind preotului şi acesta îl binecuvântă. Pereţii se învârteau în jurul ei şi doar braţul lui, care o ţinea de talie, o susţinea să nu cadă. Trecură printre grupurile de oaspeţi care îi felicitau.

Kate auzi de câteva ori numele Antoine Charles, dar nu părea să se simtă soţia lui. Coborâră scările spre maşină şi mâna lui o ţinu de cot, la fel de autoritar ca Madame. Şoferul ţinea uşa deschisă şi Kate urcă în maşină.

Doar când vehiculul începu să se îndepărteze Kate îsi mai reveni din soc. Se întoarse spre bărbatul de lângă ea si se grăbi să-l întrebe:

- Ce s-a întâmplat? Unde e Antoine?

- Sst. O clipă. Engleza lui era la fel de fluentă ca a lui Andoine, dar avea vocea mai gravă si mai blândă. Apăsă un buton si un geam se ridică între ei si sofer, apoi o privi enigmatic.

Atunci, Kate îsi dădu seama pentru prima dată ce mult semăna cu Antoine. Semăna cu el, doar că avea faţa mai slabă, cu trăsături de soim, iar ochii, desi semănau cu ai lui Antoine, erau puţin oblici, ca la un oriental. Ochii erau mai sălbatici si era mai înalt. Acum, ochii căprui o cântăriră si sprâncenele i se ridicară admirativ, iar dinţii albi străluceau în contrast cu pielea bronzată.

- Ce crezi, Kate? Vocea lui era amuzată. Crezi că sunt Antoine?

- Nu. Asta nu. Inima îi bătea sub rochia subţire. Nu stia că faţa i se albise ca o coală de hârtie. Străduindu-se din toate puterile, vorbi cât de ferm reusi. Te rog, poţi să-mi explici acest fiasco? Şi, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu Antoine!

- Ai încredere în mine? Ai încredere că îţi voi explica totul mai târziu?

- Să am încredere în tine? Nu prea reuşise să exprime în cuvinte dispreţul pe care-l simţea

pentru el. Vocea ei era sălbatică şi aproape isterică. De ce să am încredere în tine?

- Deoarece mi-e teamă că nu există altcineva în care să poţi avea încredere.

- Voi spune primei persoane pe care o voi întâlni că nu cu tine trebuia să mă căsătoresc!

El râse scurt.

- Atunci, de ce n-ai spus-o în biserică? M-ai lăsat să te sărut, ai ieşit la braţul meu. Crezi că acum te-ar mai crede cineva? Ce ar spune oaspeţii? Doar că mireasa se codeşte la măritiş. Că mireasa avea nevoie de sprijinul mamei sale, dar din păcate era singură. Dar vor avea încredere că blândeţea mirelui o va face să uite aceste rătăciri femeieşti.

- Te urăsc! Kate ridică pumnii şi-l lovi în piept, dar el îi prinse mâinile. Te urăsc, repetă ea, dar îi simţea inima bătând sub degetele ei şi strânsoarea blândă a mâinii. Nu mai suspină şi el îi dădu drumul pentru a-i şterge obrajii cu o bastistă.

- Iartă-mă, *ma petite.* Era atât de tandru încât trebui să-l privească atent pentru a vedea că nu era

Antoine. Iartă-mă că am fost rău cu tine. Mai ales că i-am promis lui Antoine că voi fi blând cu tine, draga lui Kate.

- Antoine? întrebă ea, privindu-l.

- Da, Antoine e vărul meu. Şi pentru el am fost de acord cu această aventură nebună.

- Antoine ţi-a cerut să faci asta?

- Da.

- Nu te cred! îşi întoarse faţa de la el, privind peisajul fără să-l vadă, fără să-şi dea seama că trecuseră de porţile masive şi de ogarii de piatră.

- Ei, cum facem? Vocea lui era caldă şi convingătoare, atrăgându-i atenţia. O să ai încredere în mine? întrebă el după o pauză.

- Nu. Nu! Bineînţeles că nu voi avea încredere în tine. Fii blestemat! Unde e Antoine? De ce ţi-ar fi cerut să ai grijă de mine, când el însuşi voia să se însoare cu mine? îşi ridică din nou pumnii, dar maşina se opri.

- Stai cuminte! Cuvintele lui o biciuiră şi ochii lui o priveau întunecaţi. Stai cuminte, îţi spun. Mâinile lui le prinseră pe ale ei fără milă. Dacă vrei să-l ajuţi pe Antoine, fă ce-ţi spun. Şi acum ai grijă. Gérard! Se referise la şoferul care ocolise maşina ca să le deschidă uşa. Totul va fi raportat lui Madame, mătuşa mea, mai târziu.

31

Să nu-i dăm prea multă satisfacţie.

- Să-l ajut pe Antoine? Era singurul gând pe care îl prinsese. Ce vrei să spui? E în pericol?

- Nu, bineînţeles că nu, spuse el zâmbind. E perfect sănătos. Uşa maşinii se deschise şi el îi duse mâna la gură. Nu-ţi pot explica acum. îţi pot spune doar că eşti în siguranţă cu mine. Hai să trecem peste farsa asta de nuntă mai repede, şi apoi îţi voi spune tot. Ai încredere în mine.

în mod incredibil, asta făcuse. Mai târziu nu-şi explicase de ce. Oare era din cauză că nu avea în cine altcineva să aibă încredere la castel? în mod sigur, nu în Madame! Şi Bernice? Probabil că ştiuse ce avea să se întâmple. Sau decizia lui Kate de a avea încredere în bărbatul acesta înalt şi dominator era un răspuns instinctiv la personalitatea lui puternică? Oricare ar fi fost motivul, doar faptul că era alături de ea o susţinea.

Ar fi fost chiar frumos cu bărbatul potrivit. în grădină era o masă lungă, cu o faţă de masă albă de damasc şi strălucind de cristaluri, la care săteau cei douăzeci de oaspeţi care veniseră de la biserică. Kate recunoscu vag cele două cupluri cu care cinaseră seara trecută, dar

pe ceilalţi nu-i cunoştea. Madame, care organizase masa, zâmbea la complimentele ce i se aduceau, dar o urmărea pe Kate cu o privire triumfătoare.

Oaspeţii considerau firesc ca mireasa să fie tăcută si să n-aibă poftă de mâncare, mai ales o mireasă atât de tânără, „si ravissante“, si având ghinionul de a nu fi cu mama ei în această zi specială din viaţa ei. Dar, pe de altă parte, era norocoasă să aibă un soţ atât de atent ca domnul Antoine Charles.

Kate ascultă discursul acestuia; oaspeţii erau amuzaţi de ce spunea si de vreo două ori observă cum vreo două femei mai tinere priviră cu înţeles de la ea la mire, cu puţină invidie în ochi. Dar ea privea impasibilă în faţa ei ca si când ceea ce se întâmpla n-o privea pe Kate Ellerdale.

Doar o dată era să-şi piardă controlul, si anume atunci când Madame Savoney-Morlet, care râdea cu oaspeţii, îi zâmbi dispreţuitor.

- Poate că e timpul să te schimbi, mademoiselle. Oh, adăugă ea ironic, dar acum nu mai e mademoiselle, ci madame.

Kate simţi că rosea în timp ce mânia o cuprindea ca un torent, dar înainte să poată

răspunde simţi cum cineva o atinge pe mână.

- E timpul să te schimbi, *chérie.*

Cuvintele erau tandre. Il privi o clipă în ochi, suprinzând în ei admiraţia, apoi se întoarse spre femeia din faţa ei.

- Bineînţeles. Observase că Bernice se ridicase de la locul ei aflat în celălalt capăt al mesei si o întrebase dacă avea nevoie de ajutor.

- Nu, mulţumesc, Bernice. Adunându-si energia, Kate reusise să vorbească linistit. Doar dacă vrei să-mi iei agrafele din păr. Asteptase o clipă până ce acestea îi fuseseră înmânate. Mulţumesc, Bernice. Zâmbind vag oaspeţilor se îndreptă spre usa care dădea la o scară.

Vântul îi luă vălul, trăgându-i coroniţa din cap în timp ce trecea pe lângă o tufă de trandafiri. Cum se grăbea, materialul fin se prinse în ţepi si trăgea zadarnic de el.

Auzi în spate strigătul îngrozit al lui Madame Savoney-Morlet, care sări de pe scaun si veni în fugă. Kate se întoarse întrebătoare spre faţa distorsionată de furie, în timp ce Madame încerca să descurce materialul subţire dintre ţepi. Vocea ei era plină de venin si Kate, cu un sentiment de triumf, se întorse si urcă repede

spre dormitorul ei.

Se privi o clipă în oglindă. Apoi degetele ei traseră de fermoar si îsi scoase rochia peste cap si după aceea se îmbrăcă într-o pereche de blugi vechi si o bluză.

Când se schimbase, împinsese costumul crem pe care intenţionase să-l poarte într-o valiză, la un loc cu

rochia de mireasă, în timp ce suspinele ei se auzeau pe coridor. Se chinuia să închidă valiza când auzi usa deschizându-se si stiu că era Madame.

- Iţi dai seama... se auzi vocea stridentă, oprindu-i mâna lui Kate care încerca să încuie valiza, ai stricat ceva de neînlocuit cu neatenţia ta.

- Ce am stricat? Kate părea sincer încurcată. Privi voalul din mâna lui Madame. A, vălul ăla vechi. Era ocupată cu cheile, dar tensiunea crestea. Şi-a îndeplinit menirea, nu-i asa, madame? Să-mi ascundă adevărul. Ce aţi făcut, madame? Mie, lui Antoine?

Râsul lui Madame, neplăcut si sălbatic, îi atrase privirea.

- Cât despre tine, mademoiselle, nu dau nici

atât pe tine, spuse ea si pocni din degete. Dar Antoine e fiul meu. Fiul meu scump. Bietul meu băiat prost! Pentru el, pentru copilul meu, as risca totul, să-l apăr de el însusi.

Pe faţa femeii era un amestec de ură si slăbiciune si Kate se îngrozi.

- Dar de ce, madame? De ce să mă forţaţi să trec prin această îngrozitoare... Isi muscă buza furioasă, apoi privi faţa rece si întunecată, cu ochii înfricosător de strălucitori, căutând o explicaţie. Unde e Antoine? E bolnav? A păţit ceva?

- Antoine e sănătos. I-a venit mintea la timp la cap, asta e. Madame era plină de satisfacţie. Credeai că unei fete ca tine, aproape o vânzătoare într-un magazin, i se putea permite să se mărite cu proprietarul moşiilor Savoney-Morlet? Familia noastră e una dintre cele mai vechi din Franţa şi de trei secole n-a mai fost sânge străin în venele noastre. Crezi că i-aş fi permis fiului meu să comită aşa o nebunie? Râse dispreţuitor. Cum puteai crede asta? Tu, care nu ne înţelegi, o englezoaică! Sunt surprinsă cât eşti de impertinentă.

- Atunci de ce nu mi-aţi spus pur şi simplu?

Autocontrolul fragil al lui Kate se prăbuşi şi nu-şi mai putea opri lacrimile. De ce nu mi-a spus cineva? De ce nu mi-a spus Antoine? De ce tot acest spectacol, această farsă sordidă de căsătorie?

în liniştea care se lăsă, ochii negri străluceau amuzaţi.

- Antoine. Scumpul de Antoine, a fost mereu bun la suflet. N-a vrut să te dezamăgească. Când a ajuns acasă şi şi-a dat sema cât de nepotrivită ar fi o asemenea alianţă, s-a răzgândit, dar nu putea admite în faţa ta. A fost mulţumit să-şi lase mama să aranjeze lucrurile. Cât despre cealaltă problemă, mademoiselle, folosi ea cuvântul cu răutate, n-a fost nici o farsă,

bineînţeles. Nu există nici cea mai mică îndoială că esti căsătorită legal cu nepotul meu Antoine Charles, si sper să vă înţelegeţi bine! O licărire de nebunie îi strălucea în ochi în timp ce închidea usa după ea.

* * *

In ciuda durerii pe care o simţea când iesiră pe porţile castelului, Kate simţi o mare usurare, ca si cum ar fi părăsit o influenţă rea. Mintea îi era goală, epuizată de încordarea emoţională, obosită să încerce să înţeleagă ce i se

întâmplase în acea zi.

Când simţi masina oprindu-se pe marginea drumului, ochii pe care îi întoarse spre bărbatul cu care se măritase erau ceţosi. Ii simţi degetul atingându-i obrazul si-i văzu buzele miscându-se. Buzele si ochii lui Antoine, si totusi ale altcuiva. Vocea lui, si totusi…

- Kate. Sprâncenele sale erau împreunate de îngrijorare. Suferi un soc. Şi nu-i de mirare, micuţa mea. O sedere la castel a fost de-ajuns, mai ales că erai nepregătită. Şi bănuiesc că Antoine nu ţi-a spus nimic.

Vocea lui blândă îi readuse durerea în piept si dădu doar din cap, pentru că nu putea vorbi. Atingerea lui îi îndepărtă părul care-i căzuse pe faţă.

- Vei avea încredere în mine? Te întreb din nou. Charles zâmbea uşor.

- Să am încredere în tine? Kate vorbea fără să înţeleagă.

- Da. Uite ce e, dragă, n-ai mâncat nimic azi, aşa că insist să mănânci ceva. Ridicând capacul unui coş, scoase două pahare şi deschise o sticlă de şampanie. Bea! îi porunci el. Pentru tine. Faţa lui era serioasă. Pentru tine, frumoasa mea

Kate.

Fără motiv, ochii ei se umplură de lacrimi şi-şi întoarse faţa, sperând ca el nu observase.

- Bea, Kate.

Recunoscătoare că el nu spusese nimic despre lacrimi, Kate duse paharul la gură şi înghiţi, surprinsă şi mulţumită după aceea, simţind cum dispare durerea. întinse cealaltă mână să ia de la el micile feliuţe de pâine, unse cu unt şi cu pateu.

- Aşa mai merge. îi luă paharul gol din mână şi-i şterse buzele cu şerveţelul pe care i-l pusese în poală, după care râse. Acum, dormi, scumpo. Ieşi din maşină şi o trase afară. Din cauza şampaniei se clătina şi el o luă de talie, privind-o în ochi.

- îmi pare rău, spuse Kate roşind şi îşi îndepărtă părul care-i căzuse pe faţă.

El se aplecă în masină si dădu scaunul pe spate, transformându-l în pat. Apoi o ajută să urce din nou. Kate îl ascultă, rescunoscătoare că putea să pună capul jos, să încerce să uite câteva ore cosmarul care devenise viaţa ei.
Auzi portiera lui închizându-se si simţi o pătură de lână care era asezată pe ea.

- Dormi, Kate. Avem de făcut un drum lung. Când vom ajunge la capătul călătoriei, îţi voi răspunde la toate întrebările.

Asteptase un răspuns, dar cum nu venise nici unul, Kate auzi un oftat slab.

Apoi motorul porni si Kate simţi acceleraţia masinii care revenise pe sosea. Stătea cu ochii închisi si în curând adormi. Disperarea îi dispăruse. Respiraţia ei deveni adâncă si regulată.

Aproape se întunecase când simţi că cineva voia s-o trezească. Dar bărbatul care o striga pe nume nu mai avu răbdare si o pălmui usor peste obraji.

- Hai, Kate! Ştiu că te-ai trezit.

- Nu. îi împinse mâinile si îsi îngropă faţa în pernă. Nu!

- Ba da. O luă de mâini si o ridică.

Kate îl privi o clipă, apoi îsi aminti ce se întâmplase si ochii ei aruncau fulgere.

- Tu!

Spre supărarea ei, el se amuză de mânia sa si-i zâmbi.

- Da, eu. Nu m-am transformat în cineva mai acceptabil în timp ce ai dormit. Din păcate,

sunt tovarăsul tău. Şi tot din păcate, tu esti tovarăsa mea. Nu vrei s-o scoatem la capăt?

- Nu eu te-am ales! Nu mă interesează persoana ta.

O înfuria faptul că era primul bărbat care îsi arăta
dezamăgirea că e cu ea.

- E adevărat, Kate. Şi îmi cer scuze pentru lipsa mea de maniere. Dar momentan suntem împreună, nu avem ce face si...

- Asta-i o scuză?

- Suntem împreună si trebuie să ne descurcăm. Şi sunt obosit după drumul lung pe care l-am parcurs. De asemenea, mi-e foame. Dacă nu sunt la înălţimea asteptărilor tale, aminteste-ţi asta si scuză-mă. Acum, mergem înăuntru? Sunt sigur că după ce luăm masa ne vom simţi mai bine. Iţi garantez că mâncărurile de la „La Chaumière“ îţi vor plăcea.

Kate privi în jurul ei, văzând că erau în parcarea unui mic hotel. Prin micile ferestre pătrate lumina îi invita înăuntru si printre copaci văzu mese întinse pe

o terasă si auzi voci, zgomot de pahare si de tacâmuri. Şi, amestecându-se cu mirosurile

rurale, simţi aromă de friptură si de cafea, dându-si seama că el nu minţea. Ii era foame si dacă nu mânca, în curând avea să lesine.

Fără să mai astepte acordul ei, Charles o luă de braţ si o conduse spre usa hotelului. Se trezi în holul recepţiei si însoţitorul ei merse la un birou unde un bărbat se uita în niste registre contabile.

- Bonsoir, Henri.

Kate pierdu restul conversaţiei, care era prea rapidă pentru ea. Plăcerea proprietarului când îl văzu pe clientul său si-l recunoscu, nu necesita explicaţii. Continuară să vorbească un timp si Kate se feri de privirile interesate ale bărbatului. Privea o vitrină pe un perete, studiind fosilele locale cu interes, dar văzând în geam cum proprietarul căuta printre cheile puse pe un tablou în perete.

Inainte să aibă timp să se gândească la asta, ei ajunseră lângă ea si se făcură prezentările, iar proprietarul hotelului îi ţinea mâna si o felicita. Charles o luase de braţ.

- Henri e puţin surprins să afle că m-am însurat, dar spune că acum când te-a văzut, înţelege. Degetele lui o strânseră de braţ. E un compliment pentru tine.

- Oh... Zâmbi cu efort. *Merci,* monsieur.

Henri zâmbi din nou, se înclină, se întoarse spre restaurant şi-i conduse la o masă într-un colţ, apoi luă două meniuri mari scrise de mână şi le înmână câte unul.

- *Eh bien,* monsieur Charles. Şi plecă.

Kate privi lista lungă de feluri de mâncare din care nu înţelegea nimic şi o lăsă pe masă.

- Cel puţin acum ştiu că ai un nume.

Ochii căprui o priviră o clipă şi apoi se întoarseră la meniu.

- Te îndoiai?
- Nu mi-ai spus cum te cheamă.
- Credeam că îmi ştii numele, draga mea. Mătuşa mea l-a folosit destul de des. Preotul ţi l-a spus când ne-am căsătorit. Numele meu este Antoine Charles Savoney-Morlet, aproape cel la care te aşteptai.
- Nu ţi-aş putea spune Antoine! izbucni ea, ignorându-l pe chelnerul care aştepta comanda.
- Nici nu e nevoie. Toţi îmi spun Charles. E numele pe care-l prefer.

Se întoarse către chelner şi comandă. Erau doar vreo opt mese în sala restaurantului, dar mai existau altele pe terasă. Clienţii păreau bogaţi.

Kate observă că

femeile erau elegante si aranjate. Nervoasă, îsi duse mâna la părul ciufulit, îsi îndesă bluza în pantaloni si îsi dori să se fi aranjat puţin înainte să intre. La masa de lângă ei stătea o femeie îmbrăcată ca si cum ar fi mers la Glyndebourne, într-un sifon pastelat si cu un lanţ de argint la gât de care atârna o piatră rubinie.

Dându-si seama că era studiată, femeia o privi brusc pe Kate, părând să observe toate detaliile, după care îl privi pe Charles, care era si mai interesant. Apoi se aplecă înainte si fără să-si ia ochii de la Charles, îi spuse câteva cuvinte însoţitorului ei. Deodată, bărbatul se întoarse si-i privi, apoi dădu din cap afirmativ către soţia lui. Femeia o privi din nou pe Kate, întrebătoare, apoi îl privi din nou pe Charles, care încă vorbea cu chelnerul.

In cele din urmă terminară de vorbit, chelnerul scrise comanda, dădu din cap că înţelesese, luă cele două meniuri si plecă spre bucătărie.

- îi cunosti pe cei de la masa alăturată? întrebă Kate agresiv.

Charles o privi o clipă, apoi se întoarse în

direcţia indicată.

- Vrei să spui femeia atrăgătoare în rochie de culoarea sofranului si bărbatul în costum gri?

- Da.
- Nu, nu cred. De ce întrebi?
- Se pare că vorbeau despre noi... despre tine, se corectă ea.

El ridică din umeri ca şi cum nu l-ar fi interesat.

- Am comandat şi pentru tine. Sper să n-ai anumite feluri de mâncare care să-ţi displacă.
- Nu mă gândesc la mâncare acum, minţi ea.
- A, bine, zâmbi el enervat, atunci va fi uşor. Ti-am comandat melci la aperitiv, apoi homar şi felul principal, specialitatea zonei, friptură de mânz.

Kate îl privi îngrozită.

- Dar nu pot să mănânc asta! N-ai dreptul să comanzi ceva fără să mă întrebi!
- Păreai dezinteresată. Voiam să-ţi aminteşti de masa asta.
- Dar nu pot...
- Poţi. Trebuie. Privi chelnerul care le arăta o sticlă de vin, apoi aşteptă să le fie umplute paharele. Trebuie, Kate. Dacă nu mănânci bine în acest restaurant, Henri va fi jignit. De

asemenea, trebuie să încerci mâncăruri ciudate înainte să ştii dacă îţi plac. Ridică paharul şi o privi în ochi. Pentru tine, Kate.

Fără să se gândească, ridică paharul si sorbi, apoi chelnerul le puse fiecăruia în faţă un mic pepene galben, le ură „bon appetit“ si se retrase. Kate îsi privi farfuria, apoi se uită la el.

- N-ai spus nimic de pepene.

- Am uitat de pepene, spuse el râzând, după care o luă de mână. Iartă-mă că te-am tachinat, Kate.

Kate zâmbi. Nu voia să fie amabilă cu el, dar o amuzase si nu-i putea rezista. Şi poate că si faptul că femeia de la masa alăturată îl privise avusese un efect asupra ei. Sau poate era reacţia normală în faţa unui bărbat chipes. Oricum, zâmbi si fu răsplătită cu o îmbunare a expresiei lui si o strângere de mână.

- Acum, spuse el cu o voce mângâietoare, înţeleg de ce...

Kate îl întrerupse înainte să-i spună ceva ce i-ar fi dat de gândit.

- Mă simt îmbrăcată strident. în blugi si bluză, când toţi sunt la patru ace.

Râsul lui îi dădu fiori pe sira spinării.

- Da, Kate. Dar chiar si asa, chiar nepieptănată, îi faci pe bărbaţi să te privească de două ori. Ştii, când te-am văzut îmbrăcată asa, sesizând privirea mătusii mele, a meritat. Asa o rusine, o Savoney-Morlet fără

savoir faire, chiar şi o Antoine Charles Savoney-Morlet. Va trece mult timp până ce va ierta pata de pe onoarea familiei.

Kate duse o bucată de pepene la gură.

- Vorbeşti ca şi cum nu-ţi place mătuşa ta. Aşteptă răspunsul lui cu capul aplecat interogativ într-o parte.

- Te surprinde? Ti se pare uşor să-ţi placă de ea?

- Nu. Cred că n-am înâlnit niciodată o femeie care să-mi displacă atât. Nu-mi vine să cred că e mama lui Antoine.

- Ei bine, asta e sigur. Şi poate pentru că este aşa cum este, l-a făcut pe fiul ei omul care este.

- Cum îndrăzneşti! N-o să te ascult bârfindu-l! E cel mai bun...

- Taci, fetiţo! Nu e nevoie să mă convingi de calităţile lui. Jur. Faţa lui deveni serioasă. Jur că îl iubesc la fel de mult ca tine. Spun adevărul.

Dar nu cred că vei nega faptul că ea are influenţă asupra lui. Acum, mănâncă-ţi pepenele. Sosesc şi melcii curând. Şi lasă-mă să-ţi umplu paharul, e păcat de şampania asta.

- Eşti cam extravagant. Credeam că şampania e pentru a sărbători ceva. Ce avem de sărbătorit?

- Căsătoria noastră. Vocea lui era ironică. Totuşi, ne-am căsătorit azi. Deşi nimeni nu te-ar lua drept o

mireasă, mai degrabă drept o studentă în excursie prin Franţa. Crezi că doamna elegantă de la masa de alături crede asta? Că ai făcut autostopul, te-am luat cu masina si acum încerc să te conving să... Zâmbi când o văzu rosind si se întoarse când chelnerul luă farfuriile si le aduse păstrăv la grătar.

- Am refuzat melcii, spuse el zâmbind. Sper să-ţi placă păstrăvul.

Kate se gândi că nu mai mâncase niciodată un peste asa de gustos, gătit în unt, cu puţin usturoi. Iar când servi felul următor, care era escalop de viţel cu salată verde, se gândi că Charles avusese dreptate că aici se gătea bine.

- Acum, spuse Charles zâmbind în timp ce ea

mânca ultimele bucăţi de carne, servesti niste brânză?

- Nu, spuse Kate oftând. A fost o masă minunată si nu mai pot mânca nimic.

- Nu? Dar trebuie să încerci deserturile lui Henri. Ar fi jignit dacă ai refuza. îţi recomand bavarezele.

Kate încercă să reziste. Cuvintele lui Beverley Ann o obsedau. Dar îi plăceau dulciurile. încerca să ignore gândul că bea prea multă sampanie.

- Bine, încuviinţă ea amuzată. Voi încerca o bavareză.

- Bravo! exclamă el, după care chemă chelnerul şi comandă brânză pentru el şi prăjitură pentru ea.

Se amuză privind-o curăţând farfuria şi lingându-se pe buze. Apoi, după ce-i ceru voie îşi aprinse un trabuc lung şi subţire.

- Vom petrece noaptea aici, o anunţă el amestecând în cafea.

- Da? Inima ei bătea cu putere. îl privea parcă cerându-i o explicaţie. Dar el nu spunea nimic şi şampania o ameţise. Probabil că a doua zi avea să regrete. îşi goli paharul şi el făcu la

fel. Apoi se ridicară de la masă.

- Ce valiză iau sus?

- în cea mică am lucrurile mele. Vocea aceea de copilă era oare a ei?

- îi voi cere lui Henri să-ţi arate camera. Se duse la proprietar şi vorbiră despre cameră, iar o clipă mai târziu ea îl urmă pe o scară îngustă.

în ciuda emoţiilor puternice, rămase plăcut impresionată de cameră, căci era mare şi aerisită. Pereţii erau acoperiţi cu tapet roz cu imprimeu de trandafiri, iar patul lat avea o cuvertură asortată. Henri deshise uşa de la o mică baie.

- *Merci,* monsieur Henri. Nu stia cum de vorbea asa de usor, dar când usa se închise după el ar fi vrut să-l ajungă din urmă si să plângă pe umărul lui. Dar se auzi un ciocănit la usă si Charles intră cu valiza ei si încă una mică, probabil a lui.

- Hmm. El privi în jur admirativ. Apoi puse valizele jos si se uită în baie. îţi place?

- Bineînţeles. Kate încerca să vorbească normal, ca si cum ar fi fost obisnuită să se găsească în cameră cu un străin, din întâmplare chiar soţul ei.

- *Bon.* El se aplecă si-si luă valiza. Atunci, somn usor, micuţa mea.
- Nu... stai aici? Cuvintele îi alunecară de pe buze înainte de a le putea opri.
- Vrei să stau?
- Bineînţeles că nu. Dacă n-ar fi fost asa de mânioasă, ar fi plâns si l-ar fi urât că o vedea asa.

El îsi puse jos valiza si o întrebă:
- Nu? Apoi râse. Nu, sigur că nu vrei. Bine, căci atunci când Antoine îsi va revendica mireasa, o va găsi... intactă.

în timp ce-i privea ochii fascinanţi, Kate se întrebă dacă el îi auzea inima bătând. Charles se întoarse spre usă.
- Cel puţin în ceea ce mă priveste pe mine.

Usa se închise în urma lui.

Capitolul 3

Kate nu ştia de când începuse să aibă sentimentele acelea îngrozitoare pentru Charles. Cu siguranţă, nu putea fi din prima zi, când coborâse şi-l găsise la bar citind cu atenţie ştirile dintr-un ziar. îl privise o clipă, văzându-i sprâncenele unindu-se de concentrare, lumina atingându-i o parte a feţei şi lăsând-o pe cealaltă

în umbră.

Probabil că s-a mişcat şi i-a atras atenţia, poate că un al şaselea simţ l-a avertizat, căci atunci când îl privise din nou, se uita la ea. în contrast cu costumul închis la culoare pe care-l purtase ieri, avea pantaloni scurţi de in şi o cămaşă în carouri. Părul îi lucea umed, ca şi cum tocmai ieşise de sub duş.

- Kate. Puse mâna pe braţul ei, trăgând-o spre masa de lemn şi aşteptând să se aşeze. Ai dormit bine?

- Da. Clipi ca să-şi oprească lacrimile. E rău?
- Bineînţeles că nu. Mă bucur, spuse el zâmbind. Şi acum ţi-e foame?
- Nu mi-e foame. Vreau doar cafea.
- Bine. îi făcu semn chelnerului de la bar, care citea o revistă. Sigur nu vrei ceai?
- Nu, beau cafea dimineaţa. Deşi nu mă aştept să găsesc cafea solubilă în Franţa.
- Asta aşa e. Vorbi cu tânărul de la bar şi acesta porni filtrul de cafea care scotea aburi şi şuiera. Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu şerveţele şi ceşti, un coş cu cornuleţe proaspete, o cafetieră mare şi lapte.
- Fără lapte, te rog, îi spuse el lui Kate.

Pune-o în ceşti. Kate îşi umpluse ceaşca prea mult şi cafeaua i se scurse pe bărbie şi apoi pe bluză. Se şterse cu şerveţelul.

- Mai ai de învăţat.

O privi şi realiză că era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă. Kate îi simţi dezaprobarea. Charles împinse coşuleţul cu cornuleţe spre ea şi se întoarse la ziarul lui.

Jumătate de oră mai târziu, mergeau cu maşina pe un drum liniştit şi ochilor vrăjiţi ai lui Kate nu le venea să creadă că Franţa era atât de frumoasă. Cerul era senin, doar cu un nor pufos gonit repede de soare.

Dar chiar si asta nu era o explicaţie suficientă pentru sentimentul deosebit pe care îl avea pentru peisajul rural. îi displăcuse peisajul din Le Puy, dar îi plăcea drumul îngust si serpuit cu mici sate încântătoare, totul verde, luminos, delicat si proaspăt, ca si cum frunzele abia se desfăcuseră din muguri.

- Parcă e ţara zânelor, nu-i asa? E atât de frumos!

- Asa cred. Desi el nu-si luase ochii de pe drumul întortocheat, simţi că-i plăcuseră cuvintele ei. Era mulţumită când el începu să-i

descrie: trebuie s-o vezi iarna, când zăpada stă pe munţi, pe acoperisuri si pe crengile pomilor. Atunci vei vedea adevărata ţară a zânelor. Această regiune e faimoasă pentru frumuseţea ei si se numeste Cantal.

- Cantal? Chiar si numele e frumos.

- *Oui.* Munţii Cantalului. Schiezi, Kate?

- Da, puţin. Mă duceam în Scoţia să schiţez si noi am fost o dată în Austria.

- Noi?

- Hilary si cu mine. Ea e fata cu care împărţeam un apartament acasă. îsi aminti avertismentele pe care le ignorase si, în ciuda strălucirii soarelui, i se făcu frig.

- Curând ne vom opri si vom cumpăra niste mâncare pentru picnic. N-avem de ce să ne grăbim astăzi.

După o lungă tăcere, lui Kate i se făcu frică. Frică de sorocul care se apropia, când explicaţiile nu vor mai putea fi amânate, când va trebui să-l întrebe ce caută ei împreună. Când va fi obligată să asculte ceea ce ar putea fi de nesuportat.

Mergeau prin Le Lioran când Charles opri pe marginea drumului, opri motorul şi-i scoase

centura de siguranţă.

- Acum, zâmbi el deranjant de aproape, cumpără întâi pâine. Apoi mergi la mezelăria de peste drum şi cumpără nişte cârnaţi pentru pinic. Alături e un magazin, de unde vei lua unt şi brânză proaspătă. Ia şi nişte piersici. Te voi urma şi mă voi preface că nu înţeleg limba. După aceea îţi voi spune cum te-ai descurcat.

- Dar nu pot! protestă Kate. Mai ales dacă stai pe capul meu. Ar fi ca şi cum aş fi iar la şcoală şi aş da un examen. Unul la care ştiu că voi pica.

- în regulă. Nu te voi urmări. Mă duc la magazin. Ţine, spuse el punându-i nişte bani în mână, tu aduci pâinea şi cârnaţii, eu restul. Ne întâlnim aici în zece minute.

Kate intră în brutărie, dar erau atât de multe sortimente încât uitase şi puţinele cuvinte pe care le ştia. Dar în câteva minute cumpără ambele alimente,

întorcându-se la masină cu o clipă înaintea lui Charles, care ducea niste pungi de hârtie si o sticlă de vin rosu sub braţ.

- Cum a mers? Se întoarse spre ea după ce depozitară cumpărăturile în spate si tocmai

pornea motorul.

- N-a fost nici o problemă, spuse ea râzând în timp ce motorul pornea.

- Nici o problemă?

- Deloc. Pentru pâini am arătat pur si simplu de care voiam si am ridicat patru degete. Vânzătoarea a înţeles perfect.

- Şi la mezelărie?

- Acolo era un tânăr. I-am cerut *saucissons* si el m-a întrebat „Câţi, domnisoară?“ în engleză.

Iesiră din micul orăsel si după câţiva kilometri Charles opri într-o parcare cu mese si bănci pentru picnic.

Charles aduse cosul pe care-l folosiseră cu o zi înainte, clăti paharele la o cismea si începu să pună masa.

- Stai jos, spuse el.

înainte să coboare din masină, îsi pusese niste ochelari de soare si Kate îi urmă exemplul.

- Asa e mai bine. Cine ar fi crezut că vremea se va schimba atât de mult? Vocea ei se stinse, amintindu-si că ieri pe vremea asta erau în biserică, ea crezând că se mărita cu Antoine. Oare el ce gândise? îl privi, între- bându-se dacă pentru el însemnau ceva cuvintele ei, dar el

stergea paharele cu un serveţel de hârtie si scotea un tirbuson din cos. Kate nu voia explicaţii. Nu acum. Nu aici. Nu voia să strice atmosfera idilică. Scoase cutiile de carton în care erau cârnaţii si pateul pe care le cumpărase de la mezelărie.

- Mă mir că nu sunt mai mulţi oameni aici, spuse ea privind la cei care veniseră la picnic.

Charles umplu cele două pahare cu vin rosu.

- Ei bine, spuse el ridicând paharul, dacă era duminică n-am fi găsit loc. în weekenduri, toată populaţia oraselor merge la ţară si am fi găsit câini si copii, bunici si biciclisti. Ei aduc bicicletele copiilor în portbagaj si acestia se plimbă pe ele. împinse pachetul de unt către ea. Uite. Pune-mi si mie unt pe pâine.

- Bineînţeles. Cum el o privea, lui Kate îi venea greu să taie pâinea si s-o ungă cu unt. Atunci, Charles îi luă cuţitul si le unse el. Kate bău puţin vin, între- bându-se dacă el îsi mai amintea cum o servise ieri cu

pâine şi pateu. Privi în vale la vârfurile copacilor care îşi schimbau culoarea în bătaia vântului. îi era foame.

Mâncară tot ce cumpărase Kate, apoi

Charles scoase două piersici mari şi râse când ei îi curse zeama pe bluză.

- Cred că trebuie să scotocesc prin valize ca să găsesc o bluză curată.

El nu-i răspunse, ci o privi zâmbind, apoi se duse la maşină. Ea îl urmări cum se apleacă să caute ceva.

O clipă mai târziu, avea un trabuc parfumat în gură. Avea o privire hotărâtă.

Cum el continua s-o privească, începu să strângă resturile într-o pungă de hârtie.

- Lasă asta deocamdată. Nu vrei să mă întrebi nimic, Kate? Vocea lui era mai blândă. Simţindu-se mizerabil, ea dădu din cap că nu, apoi o enervă râsul lui. Kate roşi şi-l privi mânioasă.

- Cum îndrăzneşti să râzi? De pe faţa lui dispăru amuzamentul. M-ai adus în situaţia asta oribilă! Doar mânia îi opri lacrimile.

- Eu te-am adus în situaţia asta? Doar eu? Nu mai e nimeni de vină?

- Vrei să spui Antoine, nu-i aşa? Trebuie să fie vreo explicaţie. El nu m-ar fi pus să îndur toate astea.

- Pe când eu, da. Ochii lui se îngustară. Asta vrei să spui, draga mea?

- Şi nu-mi mai spune asa. Esti atât de nesincer. Când te gândesti că ieri pe vremea asta abia ne cunoscusem!

- Dar esti soţia mea, Kate. Buzele i se subţiară si sprâncenele i se împreunară. Şi orice ai crede, situaţia asta a însemnat sacrificiu pentru mine. Te voi prezenta prietenilor mei, apoi va trebui să le spun că îl preferi pe vărul mai tânăr, Antoine. Nu-mi va plăcea, Kate. Vorbise blând, studie capătul aprins al trabucului, apoi îl stinse violent cu piciorul.

Kate îl privea, dându-si seama că situaţia era jenantă. Fusese atât de cufundată în propria nefericire, încât nu se mai gândise la el.

- Eu... Dar... De ce?

După o lungă tăcere, el repetă întrebarea aproape cu aceeasi uimire.

- De ce, Kate? Chiar vrei să stii de ce? Şi eu mi-am pus aceeasi întrebare. Pot să spun doar că eram pregătit să dreg oalele sparte de Antoine. Şi el era asa de supărat si de convingător la telefon.

- Dar de ce? sopti ea.

- De ce? Pentru că nu-i poate face faţă

mamei lui. L-a dominat toată viaţa, nu numai pe el, ci si pe tatăl

lui şi pe fiica vitregă. Povestea a început de mult. Taţii noştri, al meu şi al lui Antoine, erau gemeni identici şi al meu era mai tânăr cu jumătate de oră. Au crescut împreună şi s-au căsătorit cu două verişoare, mama lui Bernice şi a mea. Mama mea a murit când aveam trei ani şi mătuşa Jeanne când aveam opt. în zilele acelea, toţi trăiam la castel şi se subînţelegea că moşia va fi împărţită frăţeşte. Dar apoi unchiul meu s-a recăsătorit şi totul s-a schimbat. Deşi eram prea tânăr ca să mi se explice, simţeam o tensiune teribilă în casă şi avocatul familiei îşi pierdea tot timpul cu noi. Mi-am dat seama că era vorba de micul văr care apăruse, dar nu ştiam cum. Astăzi mi-e clar că a doua soţie a unchiului meu avea ambiţii pentru copilul ei şi voia să mă excludă. Dacă tatăl meu n-ar fi murit brusc din cauza unui infarct, lucrurile s-ar fi rezolvat, dar... Charles ridică din umeri... ea a avut mână liberă. Eu nu eram în planurile ei. Doar când am împlinit douăzeci şi unu de ani am aflat că ceea ce credeam că era moştenirea mea, îi aparţinea lui Antoine. Unchiul meu murise cu un an în urmă şi deşi m-a tratat întotdeauna cu

înţelegere, nu există îndoială că s-a lăsat dominat de soţia lui.

- îmi pare rău, Charles. Şi nu le porţi pică? Vreau să spun, pentru că Antoine e...

- Le-am purtat pică. Nu-l acuz pe Antoine, de fapt l-am iubit mereu. El era fratele mai mic pe care l-as fi avut dacă trăia mama. Nu era vina lui. Mama lui e, după cum stii, o femeie puternică si el nu-i poate face faţă.

- Şi astfel ai fost forţat să-ţi părăsesti casa...

- Nu forţat. Mătusa mea a spus că pot oricând să am o slujbă la mosie. Cu alte cuvinte, m-a invitat să conduc activitatea. însă doar cu înţelegerea că eu eram administratorul. Bineînţeles că am refuzat si m-am ţinut la distanţă. M-am simţit mai liber de când am scăpat de influenţa nefastă a castelului.

- Până acum...

- *Oui.* Asa cum spui.

- Dar tot nu pot să înţeleg.

- Iartă-mă. Mintea mea e preocupată de povesti vechi. Prima dată am aflat de tine când Antoine m-a sunat să-mi spună că te cunoscuse si voia să se însoare cu tine, indiferent ce spunea mama lui. Am fost încântat că ia

atitudine si i-am urat succes. După câteva zile, am primit alt telefon în care spunea că mama lui i-a zis să aibă răbdare si l-am simţit cum se înmuia, gândin- du-se că mama lui poate are dreptate.

Oricum, după aceea am primit un telefon de la mama lui Antoine. îmi amintea că i-am promis

unchiului să am grijă de Antoine şi se gândea că a venit timpul să-mi pun promisiunea în aplicare. Am întrebat-o ce vrea. Doar nu se aştepta să mă însor cu tine? Apoi mi-am dat seama că numai asta ar calma-o şi, când va veni timpul, Antoine te va lua şi va pleca el cu tine.

- Dar ce motiv i-ai dat mamei lui Antoine? Doar nu-şi închipuia că vei face asta doar ca s-o mulţumeşti?

- Ah, nu. Să spunem că am cerut şi eu ceva în schimb.

Kate se simţea strivită şi nu-l putea privi.

- Nu te acuz. Dar Antoine spunea că mă iubeşte. Cum a putut?

- Scumpo! Charles îi luă bărbia în mână. Te iubeşte. Nu ştiu pe altcineva pentru care să fi riscat atât de mult. Să fii sigură că atunci când va veni timpul, mi te va cere înapoi. Charles

zâmbi blând. Şi apoi, veţi trăi împreună tot restul vieţii. Ăsta e doar un interval despre care să poţi povesti copiilor. Veni lângă ea şi o ridică în picioare. Acum trebuie să plecăm. Ai zis că vrei să-ţi schimbi bluza. Du-te şi schimbă-te, eu fac curat aici.

Kate găsi o bluză curată într-o valiză, şi-o scosese pe cea pătată şi tocmai voia s-o îmbrace pe cea nouă,

când Charles se întoarse. Rămăsese într-un sutien decoltat si Charles o privi o clipă, apoi se întoarse cu spatele. Mâinile lui Kate tremurau în timp ce îsi încheia nasturii de la bluza albastră.

- Gata? Vocea lui era impasibilă în timp ce îsi arunca ochelarii de soare în torpedo.

- Da.

Ochii li se întâlniră si Kate stiu că se gândea la clipa dinainte, când o văzuse pe jumătate dezbrăcată. Privirea din ochii lui o sperie. Asta deoarece Kate văzuse mulţi bărbaţi care voiau să facă dragoste cu ea, ca să se însele.

Dar si mai stânjenitoare era propria ei reacţie. Tânjea să-i simtă gura pe a ei, nu sărutul scurt si formal din biserică, ceva mai intim care să-i aprindă sângele. Bineînţeles, voia asta pentru că semăna cu Antoine. Era frustrată

că e măritată si totusi nemăritată. Dar spera din tot sufletul că cel pe care-l iubea n-o va lăsa mult timp să astepte.

Capitolul 4

La Pigeonniere nu era ceea ce se aşteptase. Restul după-amiezii, în timp ce călătoreau prin văi, Charles vorbise mult despre hambarul cu porumbei pe care-l cumpărase când se certase cu mătuşa lui şi plecase de la castel, cum muncise să-l transforme într-o casă modernă.

- Când s-a întâmplat asta, Charles? întrebă Kate.
- Acum zece, nu, unsprezece ani. E greu când te trezeşti fără bani. A trebuit să-mi fac o carieră, ca să mă întreţin.
- Şi ce ai făcut?
- Când mi-am despachetat bagajele, am găsit un aparat de fotografiat. M-am decis să fac fotografii de familie.

- Şi ai făcut?
- Ce, fotografii? Sau să mă descurc?
- Amândouă.
- Da, afirmă el râzând. Cred că da.

- Şi ai câstigat destul ca să modifici porumbarul.

- Da.

- Bine. Desi nu spuse mai multe, Kate se gândi că se descurcase destul de bine, dacă masina si hainele scumpe erau rezultatul eforturilor sale.

- Poate mă vei lăsa să te fotografiez. Ar putea fi un punct de cotitură în cariera mea.

Dar tonul vocii îi spunea că sugestia nu era serioasă, ci că o testa. Kate se întreba cum să-i răspundă când el iesi pe neasteptate de pe sosea, luând-o pe un drum îngust, mărginit de lămâi.

- Priveste, îi arătă cu degetul printre copaci, *La Pigeonniere.* Acasă.

Kate observă un mic turn pătrat pe deal.

- Pari usurat, spuse ea. Obrajii i se colorară în timp ce privea prin parbriz. Vreau să spun, să ajungi acasă.

- Sunt.

El nu mai spuse nimic, dar Kate îl simţi cum se relaxa în timp ce ieseau de sub copaci ca s-o ia la dreapta, trecură pe sub un arc si se opriră într-o curte.

Abia atunci înţelese Kate cât de înşelătoare fusese prima observare a turnului; turnul îngust trădase foarte puţin din mărimea şi eleganţa proprietăţii. Porumbarul era în vârful turnului clădirii principale şi alte clădiri formau două laturi ale curţii. A treia latură era un zid cu arcul pe sub care trecuseră, iar a patra era neîngrădită.

Pietrele vechi din care erau făcute clădirile aveau nuanţa mierii închise la culoare. Kate ieşi din maşină şi privi în jur fără să-şi ascundă plăcerea.

- Asta numeşti tu porumbar?

- Da. Uite-i acolo, Kate. Ea auzi gânguritul porumbeilor şi privi turnul pătrat, unde câţiva porumbei albi şi graşi îşi întindeau aripile. Unul dintre ei ateriză pe pietrele care pavau curtea, cu coada în evantai şi ciuguli printre crăpături.

- Nu-i aşa că sunt frumoşi?

Kate se îndepărtă de Charles spre partea neîngrădită, privind în vale unde se vedeau câmpuri mănoase şi un râu.

- E râul Vezere. Se uneşte cu Dordogne nu departe de aici. Acum, hai înăuntru, vreau s-o cunoşti pe Madeau. O luă de braţ şi o conduse la uşa din faţă.

- Madeau?

Auzea numele acesta pentru prima oară şi-l

privi surprinsă.

- Da. Trăieste cu soţul ei în apartamentul de deasupra garajului. Arătă usile duble si Kate văzu perdele la ferestrele deschise de la etaj. Georges merge la Sarlat în fiecare zi. Munceste într-un service auto si îngrijeste grădina în timpul liber, iar Madeau face curăţenie si găteste.

O conduse până la usă. Prin geamul acesteia, Kate văzu cufere de lemn si ziduri albe, cu multe obiecte din cupru si alamă care străluceau.

In timp ce descuia usa, Charles apăsă soneria, apoi o invită pe Kate înaintea lui. Ea admiră o clipă liniile simple ale holului si scara rotundă de lemn ce ducea la etaj.

- Madeau! In timp ce Charles se duse spre o usă din dreapta, usa se deschise si intră o femeie. Era mai tânără decât se asteptase Kate, cam de treizeci si cinci de ani, mică si plinuţă, cu obrajii rosii si cu părul blond strâns într-un coc.

- Monsieur Charles! Faţa i se lumină când îl văzu, apoi ezită văzând-o pe Kate si începu să-si steargă mâinile pe sorţ.

- Madeau, ea e soţia mea.

Pentru o clipă, aceasta nu înţelese.

- Soţia dumneavoastră, monsieur Charles?

- Da, Madeau. Charles râse şi luând-o pe Kate de talie o împinse înainte. Ştiu că e o surpriză pentru tine, dar e soţia mea, Kate. Ne-am căsătorit ieri.

- Ce surpriză, monsieur! Femeia duse mâna la gură, apoi zâmbi şi-i întinse mâna lui Kate. Părea încântată şi strânsoarea mâinii ei era caldă şi primitoare.

- Da, şi acum ştii de ce ai fost la Londra la doamna Malvand acum câţiva ani. Ca să înveţi engleza şi s-o ajuţi pe soţia mea.

- O, monsieur! Madeau zâmbi. E atât de romantic!

- Mulţumesc. Kate se relaxă şi îşi dădu seama cât fusese de nervoasă.

- Acum, Madeau, condu-o pe doamna sus, în dormitorul care are ferestrele spre grădină şi eu îi voi duce valizele.

- Sigur, monsieur. Veniţi, madame. Scoţându-şi şorţul şi punându-l pe un scaun la piciorul scărilor, Madeau îi făcu lui Kate semn să vină după ea. Mâinile ei alunecau pe

balustradă.

- E o scară frumoasă. Când Charles mi-a vorbit despre *La Pigeonniere* nu ştiam că e aşa de mare şi elegantă.

- A, monsieur Charles... Madeau ridică din umeri si apoi se opri în faţa unei usi închise. Mereu glumeste, nu-i asa, madame?

- Da. Kate fu de acord fără convingere, hotărâtă să-i cânte în strună.

- Iată, madame! Madeau deschise usa si Kate putu înţelege mândria femeii.

Camera era mare si două ferestre arcuite pe peretele opus usii o făceau luminoasă si aerisită. Un perete era plin de dulapuri si mai era un pat mare. Avea patru stâlpi până în tavan si perdele din acelasi material subţire brodat cu boboci de trandafir care atârna si la ferestre. Covorul era roz si cuvertura patului la fel.

Kate observă că Madeau o privea satisfăcută si astepta un comentariu.

- N-am mai văzut o cameră atât de drăguţă, Madeau.

- Da, doamnă. Se duse la fereastră si aranjă o cută a perdelei. Abia a fost aranjată. Probabil că monsieur Charles stia, desi nu mi-a spus

nimic. Madeau deschise o usă. Şi aici, madame, e baia.

Kate zâmbi văzând baia care strălucea, robinetele aurii si faianţa.

îl auziră pe Charles venind.

- E o cameră frumoasă, Charles.

El puse geamantanele pe un suport lângă pat.

- Mă bucur că îţi place. Răspunsul lui era laconic, dar simţi că-i plăcea entuziasmul ei.

Madeau îi privea cu capul aplecat într-o parte.

- Mă scuzaţi, madame, vreţi nişte ceai?

- Ar fi minunat, Madeau. N-am mai băut ceai de când... Vocea i se stinse amintindu-şi ziua sosirii la castel.

- Atunci, mă duc să-l pregătesc. Va fi gata cam într-un sfert de oră.

- O, Madeau... Charles îi dădu nişte instrucţiuni în franceză despre cină. Ii auzi vorbind despre Auberge şi presupuse că vor cina altundeva.

Dar Madeau nu se lăsă convinsă.

- In seara asta cinaţi în doi. Aici. Acasă.

După o clipă de tăcere, Charles trase la o parte perdeaua.

- Ai văzut priveliştea care se vede de aici?

- Nu. Te-am auzit numind-o camera de la

grădină. N-am văzut nici o grădină.

- Nu? E lângă casă.

Kate veni lângă el.

- Da, e frumoasă. O, ai o piscină?

- Da, răspunse el sec. Charles se îndreptă spre uşă. Te aştept în hol ca să-ţi arăt restul casei.

- Mulţumesc. Cobor în câteva minute. Să-mi aranjez părul. Usa se închise fără zgomot după el.

Kate privi usa, dorindu-si să fi avut o explicaţie logică pentru efectul pe care îl avea acest bărbat asupra ei. Simţea o forţă care o trăgea spre el, o influenţă care o făcea să se îndoiască de propriile reacţii. Nu era pur si simplu o atracţie fizică. In lumea reclamei se descurcase cu asta si nu se găsise niciodată într-o situaţie periculoasă. Dar acum, nu mai era sigură de Charles Savoney-Morlet si cu atât mai puţin de ea însăsi. Noaptea trecută hotărâse să facă ceva în privinţa asta si acum era momentul să înceapă.

Abia trecuseră cinci minute când coborî în hol. Charles se ridică de pe un scaun si lăsă scrisorile pe care le citea. Pentru o clipă, lui

Kate îi fu teamă să nu facă vreun comentariu la înfăţisarea ei, dar după ce-i privi rapid părul pe care îl pieptănase si-l legase la spate, nu spuse nimic, ci o conduse la o usă.

Sufrageria era modernă, dar se potrivea cu restul casei. Camera enormă era împărţită în două, o parte era folosită ca spaţiu de lucru, cu un birou si aparate de fotografiat.

Dar cealaltă parte a camerei îi atrase atenţia lui Kate, cu fereastra mare care lumina sufrageria. O scară ducea la o platformă unde se afla altă cameră.

Kate era uimită de o arhitectură atât de neobişnuită şi-i zâmbi lui Charles.

- E fantastic!
- E bine sau e rău?
- Bine, ştii asta. Nu ştiu cum ţi-a venit ideea.
- Când am venit prima dată aici, acesta era un hambar. Poţi să-ţi imaginezi? Era plin de paie şi cu pământ pe jos. Şi aici, arătă el cu pantoful, era o platformă cu un scripete. Acolo era o fereastră şi dedesubt uşi mari, ca să intre căruţele. Arătă spre etaj. Acolo am pus un pat şi am hotărât să fie dormitorul meu.
- Acolo sus?

- Da. Vino să vezi. O luă pe scări şi Kate îl urmă. Ajunseră la fereastră. Se vedea piscina şi râul, apoi valea cu nuanţe de verde şi auriu. Kate îşi ţinu respiraţia, apoi oftă satisfăcută.

- înţeleg. Şi îmi place dormitorul tău, deşi e cam ciudat. Nu e curent iarna?

- Deloc. Ca să dovedească, Charles merse la fereastră, apăsă pe un buton şi perdelele se închiseră, oprind trecerea luminii. Alt buton închise obloanele.

Kate privi patul îngust, curat si elegant, cu pătura maro si usile de lemn, după care erau dulapuri si baia.

- După cum vezi e foarte personal, Kate. Aici sus te simţi izolat de lume. Nu esti de acord... scumpo?

- Ba da. Sunt sigură că asa e. Văzu niste schiţe în creion în apropierea scărilor. Sunt de efect! Ambele erau portrete ale aceleiasi femei. Părea blondă si ochii îi erau luminosi. Intr-un colţ, Kate văzu iniţialele C.S.C. O prietenă de-a ta?

- Da. Kate îl privi si el părea preocupat. Apoi auziră soneria de jos si Charles apăsă pe buton, dând la o parte obloanele.

- Ceaiul, madame! strigă Madeau si o privi zâmbind pe Kate cum cobora în sufragerie.

Tava fusese pusă pe masa de cafea din sticlă si Madeau dispăru. Kate se aseză pe o canapea de piele si începu să-si pregătească ceaiul, dorindu-si să nu-i mai tremure mâinile.

- Imi pare rău, ar fi trebuit să stiu, pui zahăr si friscă?

- N-ai cum să stii. Asa cum spuneai, ieri abia ne-am cunoscut. Doar puţină friscă, fără zahăr.

Kate îsi plecă privirea, ca să nu vadă că o rănise. Doar asta voia, se instaurase o stare de antipatie între ei. Până când Antoine va veni după ea.

Fără un cuvânt, Kate îi întinse farfuria cu sandvişuri, uşurată când el luă câteva şi le puse pe farfuria lui, căci şi ei îi era foame. Dar când el refuză o prăjitură apetisantă adusă de Madeau, Kate se hotărî să se certe cu el.

- Trebuie s-o mănânci, spuse ea strecurându-i prăjitura în farfurie şi dându-i o furculiţă de argint. Altfel Madeau va fi dezamăgită.

- Va fi? Charles luă furculiţa şi rupse o bucată din prăjitură. Mă îndoiesc. Madeau îmi ştie gusturile şi nu se aşteaptă să mănânc multe

dulciuri. Dar dacă insişti, voi încerca s-o termin. împinse ceaşca pe masă. Mai dă-mi te rog o ceaşcă de ceai să înghit mai uşor. Mă bucur că îţi place mâncarea, Kate, dacă tot eşti căsătorită cu un francez şi n-ai capriciul slăbitului, cum au multe femei.

- Cineva mi-a spus că ar fi timpul să mai slăbesc.

- Da?

- Da. Cineva de la serviciu.

- Nu e nevoie să slăbeşti.

- O! Se îmbujoră ea dându-şi seama că aşteptase un compliment. Probabil că fusese evident pentru el şi de aceea îl făcuse.

Kate îşi trânti farfuria pe tavă şi se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră, privind tablourile

de pe perete, majoritatea moderne, în culori vii si dând impresia de lumină. Erau înrămate în alamă.

Simţea cum ochii lui Charles o urmăreau, stânjenind-o. Privirea i se opri pe un grup de fotografii de pe perete.

- Pot să mă uit? întrebă ea făcând semn spre ele.

- Sigur. El ridică din umeri, apoi aprinse

lumina.

Kate fu surprinsă să vadă câteva studii ale unui
model din New York.

- E Auriol Hayden, nu-i asa?

- Da.

- Doamne! Observă în grabă si celelalte fotografii, claritatea lor, lumina care îi cădea pe faţă, apoi văzu o semnătură îndrăzneaţă într-un colţ. Charles Saint Cyr. Pronunţă numele cu admiraţie. Pentru Dumnezeu, sunt făcute de Charles Saint Cyr. Ştiai? îl privi pe Charles care stătea linistit în umbră.

El nu răspunse si ea continuă să privească fotografiile, scoţând strigăte de admiraţie:

- Nu-i asa că e minunată? Nu-i asa că e cel mai minunat... Se opri la altă fotografie, neînrămată, prinsă în rama unei fotografii mari. Ii trebui o clipă să recunoască bărbatul din fotografie. El stătea pe scaun si râdea, iar fata care se

apleca deasupra mesei de restaurant, atingându-i obrazul cu degetele lungi, era un model faimos în Statele Unite. Se întoarse încet cu faţa spre Charles.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Ce să-ţi spun, dragă?

- O, nimic, spuse ea sarcastic. Mi-ai spus că faci fotografii. De ce nu mi-ai spus că eşti Charles Saint Cyr? Credeai că-ţi voi cere o slujbă?

- Nu mi-a trecut prin cap ideea asta. Pur şi simplu credeam că poate ar fi mai bine să ne cunoaştem încetul cu încetul. De exemplu, sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus. Şi anume, de ce ai făcut un lucru atât de nebunesc să vii într-o ţară a cărei limbă n-o prea ştii ca să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l cunoşti. Şi de ce n-ai avut înţelepciunea să-ţi aduci o prietenă cu tine. Familiei tale îi pasă atât de puţin de tine?

- Cum îndrăzneţti să-mi vorbeşti aşa?! Ochii ei violeţi scăpărară de mânie, întărâtată că el avea dreptate. Cum îndrăzneşti, când ai participat la o mascaradă care până şi în ţara asta e ilegală! Ce ai fi făcut, monsieur Saint Cyr sau Savoney-Morlet, dacă m-aş fi dus la poliţie şi le-aş fi spus despre farsa de ieri? Tu şi mătuşa ta aţi fi la pucşărie!

- Dar nu intenţionezi să mergi la poliţie, nu-i aşa, Kate? Făcuse un pas spre ea şi o privi de sus, cu ochii

îngustaţi ameninţător. O prinse de mână si o trase spre el. Dacă ai fi vrut, ai fi putut face asta în Lioran, când ne-am oprit să luăm mâncare. Ai trecut pe lângă un poliţist si nu-mi spune că nu l-ai observat, căci v-am văzut zâmbindu-vă.

Kate rosi, indignată.

- Bineînţeles că n-am făcut-o. Cel puţin, când a dat din cap...

- Bineînţeles, o ironiză el. A trebuit să răspunzi, dar o plângere la poliţie era greu de făcut, căci veneai de bună voie la masină.

- Dă-mi drumul! Mă doare!

Desi dădu drumul mâinii ei, se trezi îmbrăţisată tandru, mâinile lui alunecându-i pe talie, apoi pe solduri, lipind-o de el. Kate îl privi speriată.

- Nu te îngrijora, Kate, nu e nimic personal. Dar am auzit-o pe Madeau venind si... Gura lui puse stăpânire pe a ei, despărţindu-i buzele, aprinzându-i sângele în vene.

Insă când se lăsa furată de vraja plăcută, simţind tumultul pasiunii cuprinzându-i simţurile, fu îndepărtată si Charles o ţinu la distanţă de un braţ.

- Scuzaţi, madame, monsieur Charles. Zâmbind înţelegătoare, Madeau se grăbi să iasă

cu tava de ceai si usa se închise după ea.

Pasiunea lui Kate de acum o clipă fu înlocuită de dispreţ pentru ea însăşi şi pentru Charles, dar era prea şocată ca să-şi exprime sentimentele. Se sprijini de birou, conştientă doar de durerea din sufletul ei. Dacă n-ar fi fost aşa de preocupată de propriile sentimente, ar fi văzut că faţa lui era palidă şi tulburată. Furioasă, simţea lacrimi în ochi şi nu voia ca el să-i vadă sentimentele. Se repezi la uşă.

- Fii blestemat! Se opri cu mâna pe clanţă. Fii blestemat! Suspinele i se îngrămădeau în gât.

Abia când ajunse în sanctuarul dormitorului ei îşi recăpătă controlul şi începu să gândească mai clar. Charles Saint Cyr. Ar fi trebuit să ştie. De aceea văzuse ceva familiar în trăsăturile lor. întâi Antoine, şi acum Charles. Ii văzuse fotografia destul de des în revistele de modă.

Charles Saint Cyr, un nume menţionat alături de Bailey şi Snowdon. Faimă internaţională în lumea modei, portrete de societate, văzut mereu cu femei frumoase. Ce făcea ea aici, cu el? îşi duse pumnul la gură, muşcându-şi degetele în speranţa că durerea îi va şterge imaginea din minte.

Dar aceasta nu dispăru. Mintea ei era plină de imagini chinuitoare cu el şi Auriol Hayden şi se simţi geloasă. Era ridicol. Dar periculos. Ii văzuse sclipirea din ochi şi ştia răspunsul propriilor ei emoţii. Ar fi trebuit să facă ceva...

Capitolul 5

Era greu să fii mulţumit deplin de viaţă. Dacă era adevărat în circumstanţe obisnuite, în situaţia lui Kate era si mai evident. Kate reflecta la perversitatea naturii umane în timp ce făcea dus.

Cine s-ar fi gândit acum câteva zile, când începuse programul de a-l descuraja pe Charles, că va fi dezamăgită de usurinţa cu care reusise? Căci după acea primă zi, când o sărutase, o tratase cu corectitudine.

Oftă când iesi de sub suvoiul de apă caldă si se întinse după un prosop. Un sărut - suna atât de simplu, ceva ce se întâmpla în fiecare zi, si totusi îi zdruncinase ideile despre relaţiile dintre femei si bărbaţi. înainte, totul era usor, să te îndrăgostesti, să te măriţi si să trăiesti fericită după aceea. Nu trebuia să

fie vorba de această emoţie extenuantă. Şi n-ar fi fost nevoie ca o fată îndrăgostită de un bărbat ca Antoine să se gândească la altul.

Kate se opri în faţa oglinzii si împrăstie pe păr loţiune antisolară, apoi îl perie zdravăn, îl unse cu loţiune de plajă si-l aranjă într-un fel cât mai puţin atrăgător, după care îl prinse în elastic si puse câteva clame deasupra urechilor.

Se îndreptă spre dulapurile care erau acum pline cu hainele pe care le cumpărase pentru luna de miere. Oftă văzând sirul de rochii colorate din bumbac si mătase. Era păcat că fusese frumos afară de când venise, dar... Luă niste blugi albastri si o bluză de o culoare mohorâtă pe care o cumpărase dintr-o dugheană din Chelsea.

Asta trebuia să-i taie interesul lui Charles pentru corpul ei frumos. Apoi, zâmbind, îsi aminti că Charles nu se mai apropiase de ea. Chiar în acea primă noapte, când Madeau pregătise o cină delicioasă ca să sărbătorească, el nu observase atasamentul ei pentru blugi si bluză.

Usoara ridicare a sprâncenelor când o văzuse coborând putea fi numai în imaginaţia ei, nu dezaprobarea părului uns cu loţiune de plajă sau a

îmbrăcăminţii ei obişnuite. El arăta bine în pantaloni şi o jachetă de culoarea prunei. Kate bănuia că Madeau era mai dezamăgită de lipsa ei de eleganţă decât Charles.

Chiar ieri, când intrase să facă curat în dormitorul deja imaculat, privise în dulapul cu haine, degetele atingând tivul inei haine roşii de bumbac.

- Vă plac pantalonii, madame?

- Da. Ii găsesc practici.

- A, da, sunt practici. Dar nu sunt frumoşi.

Kate nu răspunsese, nesigură dacă observaţia lui Madeau se referea la pantaloni sau la ea. O senzaţie de regret o cuprinse când se privi în oglindă, apoi alergă la parter, în sufragerie, înainte de a fi tentată să se răzgândească.

Charles stătea la mica masă de lângă fereastră, dar se ridică şi-i trase un scaun. Formalitatea o irită pe Kate mai mult decât de obciei.

- N-ar trebui să faci asta, Charles. Se îndreptă spre cafetieră, încercând să ignore tremurul emotiv pe care îl avea de fiecare dată când îl vedea.

- Ce să fac? întrebă el rece, ridicând ziarul

pe care îl lăsase din mână la intrarea ei.

- Nu trebuie să te ridici de fiecare dată când intru în cameră. Mai ales când citeşti.

Kate privi paginile tipărite pe care el le ridicase ca pe o baricadă între ei, apoi luă o piersică. Tocmai punea unt pe pâine si turna cafea în cească în clipa când Charles aruncă ziarul pe jos.

- Mai vrei cafea?
- Da. Mulţumesc. M-am tot gândit, Kate, că ar trebui să înveţi franceza. Nu trebuie să renunţi doar pentru că eu si Madeau vorbim englezeste. Antoine se asteaptă...
- Mă bucur că vorbesti despre Antoine... Vreau să stiu unde e si ce face... si de ce nu m-a contactat.

Buzele lui Charles se strânseră.

- La întrebările astea nu-ţi pot răspunde, Kate. Am sunat la el la birou ieri si...
- Ai sunat? De ce nu mi-ai spus? Dacă Antoine e la Hamburg ar putea măcar...
- Hamburg? Ce te face să crezi că e la Hamburg? întrebă el încruntat.
- Păi, asa mi-a spus. Când m-a sunat la Londra, cu o zi înainte să vin, spunea că are

treabă la Hamburg si că va ajunge acasă târziu în noaptea dinaintea nunţii.

- Antoine nu e la Hamburg. Se ridică brusc si merse la fereastră, stând cu spatele la ea. După câte stiu, n-a mai fost acolo de mult timp.

- Dacă nu e la Hamburg, unde e?

- După câte ştiu, Antoine e în Australia.

- Australia...? spuse ea în şoaptă. Dar...

- Ascultă, Kate. Charles se întoarse brusc, se aşeză la masă şi-i luă mâinle. Antoine s-a dus acolo să studieze zonele viticole din valea Barossa. Mama lui vrea să investească bani acolo şi de aceea l-a trimis. Ar trebui să stea trei luni, dar...

- Trei luni! Kate îşi trase o mână şi-şi acoperi faţa. Cum pot să suport? Trei luni!

- Nu dispera, dragă. Planul lui era să mai dea pe acasă, şi când spun acasă mă refer la Franţa, nu la castel, ca să te ia şi să vă plimbaţi mână în mână în lumina apusului.

- El îşi imaginează că ce s-a întâmplat nu va schimba nimic? Că voi simţi acelaşi lucru? Că voi putea avea încredere în el?

- Da, cred că asta îşi imaginează. Mi-a spus că nimic nu poate schimba ceea ce simţiţi unul

pentru celălalt. Şi gândeşte-te, Kate, ceea ce vrea să facă pentru tine e ceva special. Vrea să-şi sfideze mama, s-o înşele, astfel încât să se poată însura cu tine.

- Dar n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-i spună doar că se însoară, nu să ne încurce în pânza asta de păianjen.

- Ti-am spus, Kate. Antoine e blând, si ia în consideraţie punctele de vedere ale altora. Vrea ca lumea să nu-si facă probleme si griji...

- Cu excepţia mea! interveni ea aspru.

- Nu. Era într-adevăr îngrijorat în privinţa ta. Şi nu trebuie să-l acuzi că nu e mai dur cu mama lui. La urma urmei, ai crezut că e ceva romantic să ai secrete, să te măriţi fără ca mama ta să stie. O parte din vină e a ta.

- Nu trebuia să-ţi spun asta. Şi tu n-ar trebui să-mi amintesti asta acum.

- Nu. Sigur că ai dreptate, Kate, încuviinţă el, după care îi zâmbi si se ridică, dându-i drumul la mână. Dar acum am ceva treabă în oras. Vii cu mine, sau stai singură o oră sau două?

- Mă descurc, răspunse ea, căci stia ce avea de gând să facă singură acasă. Va scrie câteva scrisori. Dar ai spus că ai sunat la Antoine la birou...

- Da. Şi motivul pentru care nu ţi-am spus nimic e că n-am putut afla unde este. A spus că-mi va lăsa numele hotelului unde stă si un număr de telefon, dar după cum spune secretara lui, care e tot protejata lui Madame, el călătoreste si n-are adresa lui. S-ar putea să fie adevărat, s-ar putea să nu fie adevărat. Dar

oricum, el ştie numărul de telefon de aici. Iartă-mă dacă mă grăbesc acum, dragă. Am o întâlnire cu avocatul meu şi trebuie să plec.

O sărută pe obraz, dar Kate îşi dădu seama că era doar o formalitate. O clipă mai târziu, Kate privea în curte cum Charles scotea maşina din garaj şi pleca. Kate fugi în sufragerie şi ajunse la timp ca să mai vadă o dată acoperişul maşinii.

Apoi fugi la etaj, îşi scoase hainele şi se spălă cu şampon. Ce plăcut era să-şi simtă părul curat, să scape de loţiunea de soare unsuroasă. Când va merge la magazin, va trebui să cumpere altă loţiune, mai potrivită pentru deghizare.

Se îmbrăcă într-unul din noile costume de baie pe care le cumpărase pentru luna de miere în Grecia, zâmbi în oglindă şi coborî.

Se uită în bucătărie.

- Madeau, voi face ordine în cămară mai târziu, vreau să mă bronzez până când nu se face prea cald. Apoi voi înota în piscină.

- Da, doamnă. Madeau lăsă zarzavaturile pe care le spăla şi o privi, ochii ei mărindu-se de surpriză şi plăcere. O, madame, sunteţi frumoasă.

- Mă bucur că îţi place, Madeau. Şi mie îmi place.
- Arătaţi... diferit, madame.

Kate roşi, ştiind cât de schimbată era faţă de blugii şi bluzele pe care le purta de obicei şi că acest costum de baie se mula perfect pe corpul ei. Era în pătrăţele albe şi negre, ca o tablă de şah.

- Mă bucur, doamnă, să vorbesc cu dumneavoastră.
- Ce e, Madeau?

Madeau roşise şi degetele ei se jucau cu şorţul alb.

- Sper că veţi vorbi cu monsieur Charles, să-i spuneţi... Vedeţi, madame, suntem aici de atâta timp şi acum... sunt însărcinată...
- Cum? întrebă Kate uimită.
- Voi avea un copil, madame, roşi Madeau.

Nu mă aşteptam. Nu mai speram, după atâţia ani...

- Ce veşti minunate, Madeau! zâmbi Kate. Sunt sigură că Georges e încântat. Şi tu, bineînţeles.

- Sigur, madame. Dar suntem îngrijoraţi că monsieur Charles nu ne va mai dori aici. Ar fi o mare încurcătură cu un copil...

- O nu, sunt sigură că nu e aşa, Madeau. Nu mi-l pot imagina pe Charles... Kate se opri, conştientă că ar putea să nu fie aşa.

Dar Madeau nu-i observă ezitarea, expresia ei fiind uşurată după teama de până atunci.

- O, madame, i-am spus lui Georges că asa va fi. I-am spus că acum când monsieur Charles o are pe madame, voi fi mai liberă. Vă place să munciţi, madame, se vede, după cum faceţi curat în cameră si ajutaţi prin casă. îi veţi explica lui monsieur Charles situaţia mea?

- Bineînţeles, Madeau. Kate îsi puse ochelarii de soare si se duse să stea lângă piscină cu o expresie gânditoare pe faţă.

Dar frumuseţea zilei era suficientă pentru a risipi nelinistea pentru cum va primi Charles vestile. Grijile ei pieriră sub sărutul soarelui. Se bronza si savura confortul sezlongului.

Kate n-avea idee cât de mult dormise sau ce o trezise. Poate clinchetul gheţii în pahar, poate vreun nor care se interpusese între ea si lumina soarelui. Lângă ea era un bărbat înalt.

- îmi pare rău, scumpo. Charles îsi scoase cravata si se descheie la cămasă. Am adus umbrela ca să nu faci insolaţie. N-am vrut să te trezesc. Erai asa de linistită.

Kate îsi luă ochelarii de soare de pe masă.

- Nu voiam să adorm, spuse ea ridicându-se în picioare. Credeam că vei lipsi mai multe ore.

- Cred că am avut aceeaşi idee, Kate. M-am gândit că e plăcut să înoţi în picină. îşi scoase cămaşa din pantaloni. Nu mi-am imaginat că voi avea norocul să-mi ţii companie. Stai jos, Kate. Am convins-o pe Madeau să ne aducă o carafă cu suc de portocale. Hai să-ţi torn un pahar.

- Nu, am stat prea mult la soare. Am promis că o voi ajuta în casă. De asemenea... nu vreau să mi se cojească pielea.

- Mmm. El o atinse cu degetul. Nu cred că eşti în pericol. Stai jos, Kate. Ea se aşează. Bea asta. Sucul era rece, cu gheaţă, şi ei îi era sete. Charles îşi trase un scaun lângă al ei, aşa că aproape o atingea.

- Ti-ai terminat treaba?

- Da, am terminat-o mai repede decât mă aşteptam. Şi m-am întors repede la tine. îmi plac mai mult hainele astea decât ce porţi de obicei. Şi părul tău. Privi părul şaten şi mătăsos.

Kate îi ignoră comentariile, deşi roşise şi el observase.

- Ti-a spus Madeau ceva?

- Madeau? Dădu din cap că nu. Despre ce?

Kate îi privi faţa, încercând să ignore pieptul lui păros şi extrem de atrăgător.

- Nu ţi-a spus despre copil?

- Copil? repetă el înfuriat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

- Să-ţi spun? Ea se albi. Era indignată. De ce dracu' să-ţi spun că Madeau e gravidă?

- Madeau? El se relaxă si zâmbi. O clipă am crezut...

- Ştiu cum merge mintea ta. Kate puse paharul gol pe masă si se ridică în picioare. Acum mă duc înăuntru să scriu niste scrisori si...

- Nu, Kate, asteaptă! Charles se ridică si o prinse de mână. Zâmbea si încerca să vadă prin ochelarii ei de soare. M-ai speriat. Am tras o concluzie gresită.

- Madeau este îngrijorată. Crede că o vei da afară acum, că va avea un copil, si...
- Nu cred că Madeau a spus asa ceva. Părea mai degrabă amuzat decât supărat de cuvintele lui Madeau. Fii sigură că mă bucur pentru Madeau si Georges.
- Nu păreai încântat când ţi-am spus.
- Credeam că tu...
- Ştiu ce credeai... Dar ce-ţi păsa? Dacă era copilul meu, de ce ţi-ar fi păsat?

- Nu stiu, Kate. Ştiu că mi-ar fi păsat mult. Ignoră încercarea ei de a-si elibera mâna si-i distrase atenţia luându-i ochelarii de la ochi. Ştii, Kate, n-ar trebui să-ţi ascunzi ochii. încercarea lui Kate de a însfăca ochelarii esuă si el râse, ţinându-i departe.
- Te rog să mi-i dai, spuse ea mânioasă.
- De ce, Kate? întrebă el ironic. Ca să te ascunzi după ei? De ce îţi este frică? De ce porţi cele mai urâte haine pe care le găsesti si îţi strângi părul în coc ca o babă?
- Cum îndrăznesti? izbucni ea, întărâtată de această comparaţie.
- De ce, Kate? Vocea lui era blândă. Când poţi arăta ca atunci când dormeai pe sezlong.

Atât de frumoasă! îi atinse părul, apoi umărul si-i prinse bărbia, privind-o în ochi. De ce, Kate? Neputând să-si ia ochii de la el, Kate încercă să-si adune gândurile, se forţă să nu se lipească de pieptul lui lat, să-l mângâie si să ridice buzele spre el.

- De ce? repetă ea. Pentru că o consider o penitenţă.

- Penitenţă?

- Da, o penitenţă. La care voi renunţa doar atunci când îl voi revedea pe Antoine.

- înţeleg. în timp ce vorbea, gânditor, îi dădu drumul la mână. Şi, în mod ciudat, Kate, care cu o clipă înainte voia să scape, acum nu mai voia. înţeleg, repetă Charles. Dar trebuie să ai grijă, Kate. Dacă exagerezi şi Antoine se întoarce pe neaşteptate nu te va recunoaşte ca fata frumoasă de care s-a îndrăgostit la Londra.

- Nu cred că e vreun pericol.

- Bineînţeles că nu e. îi zâmbi din nou, apoi luă ochelarii şi-i puse pe nas. Acum, hai să înotăm. Aştepţi să mă schimb?

- Bine. Kate nu intenţiona să fie atât de ascultătoare, dar când Charles se duse spre casă nu se putu hotărî să fugă în dormitorul ei şi să

se închidă acolo. De asemenea, apa limpede ar fi putut avea acelaşi efect ca un duş rece.

Charles era un înotător bun, aşa cum îşi imaginase, având în vedere fizicul lui, dar Kate excela la înot. Ştia că el încetinea ca s-o aştepte când înotau de-a lungul piscinei, dar când el începu să arunce mingea care era în piscină, ea se relaxă, uită de tensiuni şi înotă spre ea.

- Eşti o fată pe cinste, spuse el zâmbind în timp ce Kate urca scara, dorind să iasă din piscină.

- Da? Ea zâmbi, îndepărtându-si de pe faţă suviţele ude.

- Da. O luă după gât si o trase spre el. Kate. Vocea lui era gravă si adâncă, ochii negri si senzuali.

Kate tremură usor, neputând să se îndepărteze de el, dar constientă de pericol. O mână îi cuprinse talia, alunecând până acolo unde se termina costumul de baie. Era ciudat că tremura când febra emoţiei o cuprindea. Oftând, se lăsă îmbrăţisată.

- Kate. Kate, scumpo.

Mâinile lui o strângeau, corpurile lor tânjeau să se contopească, buzele lor la fel. Genele i se lăsară peste ochii violeţi, dar îi văzu gura

cuprinzând-o pe a ei.

Apoi se auziră niste tocuri pe piatra curţii. O auziră pe Madeau vorbind, apoi altă voce feminină mai subţire. Kate se simţi îndepărtată brutal si Charles se aruncă în piscină. Kate rămase înmărmurită. Era ca si cum lumea i-ar fi fost oferită pe neasteptate pe o tavă. Şi la fel de brusc i-a fost luată.

Capitolul 6

Kate ieşi din piscină ameţită. în capătul celălalt al piscinei, Madeau îi spunea ceva lui Charles. Aceasta era puţin îngrijorată, dar Charles privea o siluetă de lângă masă. Kate îl văzu zâmbind, apoi ieşind din piscină şi mergând ţanţoş spre femeia îmbrăcată impecabil care îl sărută pe buze.

Madeau dispăruse şi Kate se auzi strigată. Ameţită, îi văzu pe cei doi venind spre ea.

- Kate, zâmbi el ca şi cum întreruperea acelui moment intim din piscină nu însemnase nimic pentru el, ţi-o prezint pe Françoise.

Adunându-şi curajul şi străduindu-se să zâmbească. Kate se apropie. încercă să nu tremure când Charles îi puse drăgăstos braţul pe după umeri. Femeia purta nişte ochelari de

soare imenşi.

- Ea e Françoise, spuse Charles trăgând-o mai aproape. Ea si familia ei îmi sunt prieteni de când am sosit aici, fără un ban în buzunar. Ea e Kate. Ne-am căsătorit acum câteva zile.

Kate se întrebă dacă numai ea auzise respiraţia accelerată, văzuse buzele rosii ale femeii subţiindu-se si furia care o făcuse să le muste.

- V-aţi căsătorit? Ce romantic! Vorbea bine englezeşte si avea un accent încântător care te făcea să uiţi că avea vocea cam stridentă. Charles, îl bătu ea cu degetul în piept, cum de esti asa secretos? De ce ţi-ai ascuns mireasa? Prietenii tăi doresc s-o vadă.

- N-am făcut asta. Dar cum ţi-am mai spus, eu si Kate suntem căsăroriţi de mai puţin de o săptămână. Atinse obrazul lui Kate cu obrazul lui pentru a-i da mai multe de înţeles lui Françoise.

- Ei bine, mă scuzaţi, murmură Kate îndepărtându-se de el, mă duc să mă îmbrac.

- Desigur, spuse Françoise. Te voi întreba mai multe când te întorci.

- Voi încerca s-o conving pe Françoise să rămână la prânz, dragă...

- Drăguţă, comentă Françoise, dar se asigură că privirea ei veninoasă nu lăsa nici un dubiu asupra adevăratelor ei sentimente.

Kate agită sticluţa cu ulei de bronzat în faţa oglinzii de la baie. Nu-şi putea explica antipatia pentru vizitatoare. N-avea nimic de-a face cu desenele în creion din dormitorul lui Charles. Acum Françoise avea părul coafat altfel, ceea ce o făcea să arate mai în vârstă. Şi cum avea cel puţin treizeci de ani, nu acesta era efectul pe care şi-l dorea.

Oricum, zâmbi Kate acru în timp ce-şi dădea cu ulei pe păr, când mă va vedea la prânz se va calma. îşi căută cea mai veche pereche de blugi şi o bluză urâtă.

Felul cum se încruntă Charles şi zâmbetul lui Françoise o asigurară că făcuse o alegere bună. Luă un pahar de pe tavă.

- Vă rog, vorbiţi în franceză, spuse Kate ţinând în mână cartea mică pe care o adusese de sus. Voi încerca să urmăresc conversaţia. Şi dacă e vreun cuvânt pe care nu-l înţeleg, apteptaţi până îl caut în dicţionar.

- Mi-e teamă, *chérie,* că ne condamni să tăcem la masă. Cartea aceea nu-ţi va folosi la nimic. Până nu vei lua câteva lecţii, cred că e mai bine să vorbim în engleză. Sunt sigur că Françoise nu se va supăra.

- Dar insist. Kate se sprijini de spătarul canapelei, întinzându-şi un picior pe pernă. Daţi-i drumul. Luă o înghiţitură de sherry. Privirea dispreţuitoare a lui Françoise o mulţumi, dar frica o împiedică să privească reacţia soţului ei.

Madeau anunţă masa dezamăgită, privind cu dezaprobare bluza lui Kate în timp ce aseza feliile îngheţate de pepene galben pe masa rotundă. Kate o văzu zâmbindu-i lui Françoise, un zâmbet ce-i amintea de rugămintea tăcută a mamei ei pentru indulgenţă când se purta urât. Rosi.

Françoise avea de ce să fie mulţumită de înfăţisarea sa. Costumul roz de in care îi venea bine trebuie să fi costat mult. Kate, cu experienţa ei în modă, stia cât de mult investeau unele femei în haine si prima ei privire îi confirmă că Françoise era printre ele. Geanta si sandalele de piele, ochelarii de soare, parfumul, chiar si mica batistă brodată pe care o duse la nas, toate miroseau a bani.

N-o făceau frumoasă. Ochii ei erau prea deschisi la culoare, un verde deschis care ar fi fost remarcabil dacă ar fi fost brunetă, dar cu părul ei blond deschis îi dădeau o mină comună. Cu toate astea, Charles nu era de acord cu părerea ei. Făcuse schiţe si le atârnase în

dormitor. Kate îsi dădu seama că Françoise astepta răspunsul la întrebarea pe care o pusese.

- îmi pare rău, Françoise, n-am auzit...

- întrebam dacă îţi place ideea de a fi măritată cu un fotograf faimos. Ti-e frică de lumea modei?

- Nu, spuse Kate triumfătoare. Nu cred. Sunt obisnuită cu ea.

- Obişnuită? Françoise rămase cu gura căscată.

- Da. Kate îl privi pe Charles, intrigată că începea să zâmbească. Lucrez în lumea modei.

- Tu... Françoise îi privi hainele urâte. Lucrezi în lumea modei? Tonul ei implica faptul că erau multe feluri de a lucra în lumea modei, dar înainte să mai apuce să întrebe ceva, Kate îi oferi castronul cu salată.

- Nu, mulţumesc. Era uimită când se întoarse spre Charles. Acum, că nu mai e un secret, Charles, când îţi inviţi toţi prietenii s-o cunoască pe soţia ta? Sunt sigură că toţi doresc s-o vadă.

- M-am gândit şi eu la asta, Françoise, şi m-am hotărât că nu e cinstit s-o ţin doar pentru mine. Sâmbătă seara ne vom întâlni şi sperăm să te vedem atunci. Nu-i aşa, dragă? întrebă el,

privind-o pe Kate sfidător şi amuzat.

- Bineînţeles, dragă. Adresarea ei sarcastică spori amuzamentul lui Charles şi vizitatoarea o privi cu gelozie.

- Am o idee. Charles le privi pe rând. Asta dacă o pot convinge pe Françoise.

- N-ar trebui să fie greu, îl întrerupse Kate dulce. Pari uşor de convins, Françoise.

- Mă gândeam la lecţii de franceză, Kate, şi poate Françoise te va pregăti. Ar mai fi şi avantajul că v-aţi cunoaşte mai bine.

Urmă un moment de tăcere. Kate îsi bătea capul să găsească o scuză si era sigură că si Françoise făcea acelasi lucru. în cele din urmă, aceasta reusi prima să găsească vorbele potrivite.

- Ar fi minunat, Charles. Dar din păcate voi fi plecată în următoarele săptămâni si cred că si voi, de asemenea. îi zâmbi strâmb lui Kate. Cum te împaci cu plecarea la New York?

- New York? se miră ea privindu-l pe Charles.

- Kate nu stie încă despre New York, o întrerupse el. Am păstrat plecarea ca surpriză. Dar dacă tot ai spus, Françoise, în zece zile zburăm în Statele Unite, scumpo. Se întoarse spre Françoise. Mama lui Kate locuieste la New

York si sperăm că ne vom întâlni. Dar vrem să plecăm în luna de miere cât mai curând posibil. Poate vom merge într-un loc mai frumos când vom termina. Unde ţi-ar plăcea să mergi, scumpo? îsi puse un cot pe masă si îsi sprijini bărbia în palmă. Mexic, Bali? Undeva unde putem să stăm pe plajă toată ziua si să dansăm toată...

- Dar Auriol? O vei vedea? întrebă Françoise.

- Cred că e inevitabil. Abia astept s-o văd. La urma urmei, e una din cele mai bune prietene ale mele.

Terminară prânzul si Kate stătea cu braţul lui Charles după umeri, privind-o pe Françoise urcându-se în mica masină sport rosie si pornind motorul.

- Ne vedem sâmbătă, anunţă ea pornind apoi în trombă.

Deodată, Kate îndepărtă braţul soţului ei si se îndreptă spre scări, când el o strigă făcând-o să se oprească la baza lor.

- Da? Privindu-l sfidător peste umăr, era conştientă de contrastul dintre îmbrăcămintea lor, el în pantaloni bej şi cămaşă neagră, iar ea... Nu voia să se gândească la felul în care arăta. Dar nu-i era permis să uite.

- îţi cer să nu mai porţi urâţeniile astea.

Sunt...

- Ce faci? Incredulitatea amuzată era singura apărare la care Kate se putea gândi şi care o făcea să nu se mai simtă atât de vinovată.

- Kate. Charles puse mâna peste a ei, pe balustradă. Dacă vrei să mă exprim mai ferm, atunci îţi interzic să le mai porţi.

- Nu-mi interzici nimic! N-ai nici un drept. Şi nici nu-mi place.

- Atunci poartă urâţeniile alea! Charles îşi luă mâna de pe a ei şi-şi puse mâinile în şold, privind-o supărat.

Kate îl privi lung şi rece, apoi continuă să urce scările. Charles o urmă. Kate simţea că se apropia şi se grăbi.

Jos, Madeau, care venea de la bucătărie îi văzu şi zâmbi. Kate simţi că inima îi bate mai tare şi o luă la fugă spre camera ei.

înăuntru, se sprijini uşurată de uşă, dar văzu clanţa mişcându-se şi el o împinse. Deşi se împotrivea, uşa se deschidea puţin câte puţin. La naiba, se gândi ea. De ce nu avea o cheie la dormitor? Apoi îi veni inspiraţia. Uşa de la baie se putea încuia şi se repezi acolo, trăgând zăvorul.

- Kate! Charles bătea la uşă. Nu te purta ca

un copil. Hai să vorbim omeneşte.

- Vorbim jos.
- Vreau să vorbim acum.
- Nu în dormitorul meu.

Kate ascultă cu obrazul lipit de uşă şi-l auzi oftând, apoi retrăgându-se. Dar în loc să plece, el rămase privind uşa încuiată.

Kate izbucni în râs şi îşi şterse cu un prosop lacrima care-i curgea pe obraz. Apoi îşi lipi iar obrazul de uşă. Auzi uşile dulapurilor deschizându-se şi zgomotul umeraşelor.

- Charles! exclamă ea, bătând cu pumnul în uşă.
- Da, dragă.
- Ce faci în dulapul meu?
- Ce ai spus, Kate? Charles veni la uşă şi apăsă pe clanţă.
- Nu face asta! strigă ea dând cu pumnul în uşă. Nu ţi s-a spus că nu e frumos să intri în baie după o doamnă?

- Nu esti o doamnă, Kate. Esti soţia mea.
- Ei bine, soţia ta sigur nu poate fi o doamnă.

Kate asteptă un răspuns, dar fu dezamăgită să nu
audă nici unul. Bătu din nou în usă.

- Charles! strigă ea bătând din nou.

Privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei, se spălă pe mâini si apoi se sterse cu prosopul. Acum îi părea rău că apăruse asa în faţa lui Françoise. Măcar dacă Charles ar fi rugat-o frumos. Trase zăvorul si se uită din usă, apoi intră în dormitor.

- Kate. Charles nu era nici amuzat, nici mânios. O privi si-i tăie retragerea spre baie. Mă bucur că te-ai hotărât să iesi.

- Credeam că ai plecat, spuse ea rece. Nu m-am răzgândit. Nu primesc bărbaţi în dormitorul meu si ţi-as fi recunoscătoare dacă ai pleca.

- Ai dreptate, dragă Kate. Dar cred că în cazul ăsta putem face o excepţie. Cum ţi-am mai spus, nu sunt un pericol pentru tine.

- Poate m-ai minţit.

- Eu cred că amândoi încercăm să ne păcălim.

Kate înghiţi în sec, privindu-l, hotărâtă ca el să nu
vadă efectul pe care-l avea asupra ei.

- Nu înţeleg ce vrei să spui. Dar as vrea să stiu ce căutai în dulapul meu. într-o grămadă într-un colţ

erau blugii şi bluzele pe care le purtase în ultimele zile ca să-şi îndeplinească planul. Cum

îndrăzneşti! Ochii ei aruncau flăcări. Cum îndrăzneşti să-mi umbli prin lucruri! Te dispreţuiesc!

- Ai un dulap plin cu rochii frumoase şi nu mai tolerez să umbli îmbrăcată ca un beatnic murdar.

- Mă îmbrac cum îmi place!

- Nu în casa mea. Vocea lui era dură. Aici dorinţele mele sunt pe primul loc. Te-ai făcut înţeleasă. înţeleg că vrei să fii urâtă până vine Antoine să te ia. Deşi ceea ce ai purtat zilele astea se va potrivi mai bine când te vei întoarce la castel.

- Cum poţi să spui asta? Vocea ei tremura şi era gata să izbucnească în plâns. Vorbeşti ca şi cum Antoine...

- Ce ştii tu despre Antoine? Credeţi că vă cunoaşteţi? îţi spun, Kate, te vei sătura de Antoine în şase luni.

- Credeam că-l iubeşti, protestă ea. Ca pe un frate, aşa spuneai.

- îl iubesc ca pe un frate. Asta nu înseamnă că nu-i văd defectele.

- Presupun că tu n-ai nici unul!

- Chiar şi eu am câteva. Dar altele decât Antoine. Zâmbetul îi pieri şi era trist. El nu te va face fericită, Kate.

- Pe când tu, da, presupun. Kate regreta ce spusese.

Se privirăsi Charles îi răspunse supărat:

- De ce ai spus asta, Kate? O prinse de mâini. Mai ales că ţi-am spus de atâtea ori că esti în siguranţă.

Kate se feri, frecându-si încheieturile mâinilor si muscându-si buza. Apoi, când simţi mâinile lui pe umeri, tremură, rezistând impulsului de a-l îmbrăţişa.

Dar degetele lui erau aspre, strângând-o de umeri si vocea lui era la fel.

- Dă-mi hainele de pe tine, Kate. Le voi adăuga grămezii si Georges le va da foc.

- Te crezi seful meu... Kate se eliberă si-l privi cu ură.

- Oare, Kate? întrebă el aproape blând si suspiciunea că râdea de ea o înfurie si mai tare.

- ... si n-ai cum...

- Ba da, Kate. Şi o voi face, dacă refuzi să fii rezonabilă.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun, dragă, că sunt capabil să ţi le scot eu dacă nu mă asculţi.

- Nu vei îndrăzni! Vorbele ei erau mai curajoase decât emoţiile pe care le simţea. Mai

ales că el o privea zâmbind batjocoritor.

- Ba da. Kate. Desi vorbea blând, ea stia că nu glumeste.

- O voi striga pe Madeau, spuse ea ţinându-şi cu degetele gulerul bluzei.

El ridică din umeri.

- Nu te va auzi. Şi dacă te-ar auzi, ar zâmbi şi ar crede că ne distrăm în cel mai natural mod posibil.

- De ce te gândeşti mereu la acelaşi lucru? Oricum, Madeau ştie că nu dormim în acelaşi dormitor şi...

- Am avut grijă să nu-şi dea seama. Pune-o pe seama orgoliului meu masculin, dacă vrei. Nici unui bărbat nu i-ar plăcea ca servitorii lui să creadă că proaspăta sa soţie e mulţumită să-şi petreacă nopţile singură. Te asigur că dormitorul meu e neatins la ora şapte şi jumătate dimineaţa când Madeau vine să inspecteze camerele.

Kate îl privi, fără să vrea să admită că înainte să plece din dormitor, în fiecare dimineaţă, turtea perna de lângă a ei şi şifona aşternuturile ca şi cum ar mai fi dormit cineva acolo. N-ar fi vrut ca el să ştie că dorea ca

Madeau să creadă că mirelui îi plăcea mireasa.

Charles o privi, observându-i emoţiile. Apoi o prinse iar de umeri.

- Kate, Kate, spuse el scuturând-o uşor. De ce ţi-e atât de frică? Ti-am spus... Oftă brusc şi-i dădu drumul.

Suntem chit, Kate? Oricât mi-ar plăcea micile noastre certuri, trebuie să ne abţinem. Vreau doar să mă asculţi în această privinţă. Vrei, Kate?

- Bine, încuviinţă ea cu toate că nu voia să-i cedeze atât de usor.

- Foarte bine! O sărută pe obraz si o atinse pe gât. Nu stiu dacă trebuie să fiu mulţumit sau să-mi pară rău. Apoi, cu un zâmbet sardonic, plecă si închise usa.

Ea rămase privind în gol, cu sufletul îndurerat. Doamne, ce i se întâmpla? Duse la ochi mâinile tremurânde, apoi se trânti pe pat, cu faţa în perne.

Il iubesc pe Antoine! Cu disperare, încercă să-si amintească zilele idilice din Londra, când se îndrăgostiseră. Dar imaginea lui Antoine era neclară si-i fugea din memorie. Era înlocuită de o imagine familiară care o nelinistea. Ii era teamă că îi plăcea mai mult de Charles.

Capitolul 1

A doua zi, Kate şi Charles merseră în oraş să cumpere cele necesare pentru petrecerea de a doua zi. Kate era mulţumită că fusese obligată să poarte o rochie frumoasă şi ochii lui Charles o priviră cu aprobare în timp ce-i spuse bună dimineaţa.

Madeau fu mai puţin reticentă.

- Ce rochie frumoasă, madame.

Kate ştia că e încurajată să renunţe la fostele ei obiceiuri proaste.

- Da, e o rochie frumoasă. Am cumpărat-o înainte să vin. Se întoarse şi se învârti, apoi o aranjă cu mâna. Se văzu în oglindă şi-şi dori să-şi fi spălat părul, dar perversitatea o oprise. Nu voia să capituleze total şi să-i lase lui Charles impresia că era gata să facă ce-i spunea el.

Cu o zi înainte, făcuse un compromis. Isi dăduse cuvântul că va abandona blugii si bluzele, dar asta nu însemna că nu va purta costume cu pantaloni. Asa că îsi pusese o pereche de pantaloni bufanţi din lame alb, care se asortau perfect cu sandalele roz cu toc, cure-

lusele lor atrăgând atenţia asupra gleznelor fine. In sus avea un bluzon larg, decolteul despicat asigurând pe cine era interesat că nu purta nimic pe dedesubt.

Spre dezamăgirea ei, Charles nu comentă nimic, desi nu-si luase ochii de la ea când luară prânzul la masa rotundă. Desi observase că-si umpluse paharul cu vin mai des ca de obicei si asta îl făcea tăcut. Fusese o usurare când, după cină, el se scuzase că trebuie să-i sune pe cei pe care îi invita la petrecere.

In dimineaţa asta, Charles părea mai relaxat. Şi ea la fel. Ii zâmbi lui Madeau în timp ce lua lista scrisă de mână de pe masă.

- Asta e tot, Madeau? întrebă ea privind lista.

- Cred că da.

- Atunci, mai bine plec înainte ca stăpânul meu să devină nerăbdător.

- Sunt bucuros să văd că-ţi lasi priorităţile la urmă. Vocea din usă o făcu pe Kate să se întoarcă surprinsă, dar râse, desi el o făcu să rosească. Esti gata?

- Aproape. îl urmă în salon, apoi fugi la etaj urcând câte două trepte o dată.

- Grăbeşte-te! strigă el când Kate intra în dormitor.

îşi legă o eşarfă albastru cu alb pe cap, înnodând-o
la ceafă. Apoi se rujă, îşi luă poşeta de lângă pat şi, cântând, alergă în hol. Trecuse mult timp de când nu mai cântase şi acum era fericită. Ajunse la maşină, lângă Charles. El o privea, făcând-o să realizeze că arată bine. Se priviră prin ochelarii de soare. Porumbeii gângureau. Apoi el zâmbi.

- Eşti gata? Vocea lui era ca o mângâiere.
- Sunt gata. în timp ce se urca în maşină, se simţi ridicol de fericită.

Petrecură două ore căutând ingredientele comandate de Madeau, Kate încruntându-se la listă şi tăind cu satisfacţie articolele pe care le cumpărau. Kate exclama tot timpul în faţa farmecului micului oraş despre care Charles îi spusese numai lucruri noi.

- Sarlat-Le-Canèda. Pronunţa numele în timp ce stăteau sub o umbrelă mare la cafeneaua de pe trotuar unde beau o *café glacée.* E un nume neobişnuit. Oraşul e frumos. Arătă spre casele medievale de pe partea opusă a străzii, cu etajele de sus ieşite în afară şi ferestre mici. Unele dintre casele acestea vechi... parcă sunt de pe altă lume!

- Da. Charles trase din trabucul lung si negru, apoi suflă fumul departe de ea. E

încântător. Vorbea în franceză si vocea părea diferită decât atunci când vorbea engleza perfectă. Gura lui zâmbea si ea nu-si putea lua ochii de la ea.

- Cred că esti fericit aici, Charles. Acum, că te-ai stabilit aici... E mult mai frumos decât... Ezită, întrebându-se dacă nu-l va durea ce va spune.

- Vrei să spui că-l preferi Auvergneului.

- Bineînţeles. Imi place aici. Se rezemă de scaun, cu mâinile împreunate la ceafă. Şi casa ta e mult mai confortabilă decât castelul. Când mă gândesc cum e să trăiesti aici... Se ridică si-l privi. Cum nu venea nici un răspuns, îl întrebă: îţi place aici, nu-i asa, Charles?

- Bineînţeles că-mi place. Cum ţi-am spus, l-am văzut dezvoltându-se, dintr-un grup de clădiri dărăpănate într-o casă confortabilă. Acasă, Kate, e nevoie de mai mult decât mobilă frumoasă. De asemenea, plec adesea de aici. Se pare că petrec mai mult timp în avioane decât la *La Pigeonniere,* încheie el chemând chelnerul.

Situaţia era intimă. Era o amintire care va dura mult si se cerea savurată. Asadar, când treceau prin piaţa plină cu produse agricole, ea nu-si ascunse plăcerea

pe care o trăia. Şi Charles era dornic să-i ţină isonul. Era aproape prima dată când se purtau normal unul cu celălalt. Dacă măcar...

- Să ducem lucrurile astea la maşină. Charles, cu o grămadă mare de pachete care ameninţau să-i cadă din braţe, o ruga ca şi cum ea era stăpâna sorţii lui. încep să mă simt ca un soţ moale, a cărui soţie dominantă a cumpărat tot magazinul.

Kate râse, dându-şi capul pe spate.

- Nu te văd în rolul ăsta, Charles.

- Nu? întrebă el ridicând o sprânceană. Nici măcar acum?

- Nici măcar acum, îl asigură ea. De fapt, am senzaţia că te distrezi.

- Chiar aşa? zâmbi el, refuzând să confirme sau să nege. Oricum, hai la maşină şi după ce voi verifica lista mergem să luăm prânzul.

- Nu ne aşteaptă Madeau?

- Nu. I-am spus că ne întoarcem târziu. Putem merge acasă de-a lungul râului. Vreau să vezi puţin din peisaj cât eşti aici.

Amintindu-şi că era doar în trecere, Kate reuşi totuşi să-şi păstreze buna dispoziţie. Găsiră un mic restaurant lângă piaţa principală, ascuns într-o curte din cele pe care le remarcase, unde mesele se întindeau de la clădire la o mică grădină.

- Unde vrei să stai? Se aflau în interiorul întunecos, în timp ce patronul, care se bucura că-l vede pe Charles, stătea lângă ei. Kate privi prin încăpere, observând că singura masă liberă era îngrămădită între perete si usa bucătăriei, apoi privi mesele din grădină.

- Oh, Charles, spuse ea luându-l de mână, te superi dacă stăm afară? Pare atât de frumos sub copac.

Şi asa era. Ascultau sunetul vântului printre frunze si insectele bâzâind în jurul florilor. Doar trei mese erau ocupate si era plăcut să te gândesti că erau într-un loc intim, chiar dacă nu prea aveau secrete să-si spună.

- Mulţumesc că m-ai adus aici, rupse Kate tăcerea.

- E plăcerea mea. Tonul lui lenes, usor provocator, îi dădea curaj să continue jocul.

- Vii des aici? Kate îsi sprijini coatele pe masă, ţinându-si bărbia în palmă.

- Nu prea des. Charles îi imită poziţia, stând aproape de ea. Doar când am sansa să vin cu un fotomodel frumos să iau masa.

- Sunt sigură, îi zâmbi ea, că ai ocazia asta foarte des. Ce e cu frumoasa Auriol?

- Ce e cu ea? o tachină el. Mă întrebi dacă descrierea ta i se potriveste? I se potriveste, dragă. E frumoasă.

- O...!
- Ştii, încep să cred, spuse el punându-i mâna pe braţ, că poate eşti puţin geloasă.
- Dar tu? Ochii ei se îngustară, căci îi plăcea jocul acesta. Şi Françoise, e şi ea geloasă?
- Nu ştiu. Dar n-ar trebui să fie. El râse. Şi nici tu n-ar trebui să fii, scumpa mea.

Până să poată protesta că nu era geloasă, chelnerul veni cu meniuri lungi şi discutară ce să mănânce.

- Să aleg pentru tine, Kate?
- Da. Fericită, renunţă la meniu, gândindu-se că era tipul de bărbat care voia să decidă mereu în locul ei. Pe când Antoine... Un mic nor îi întunecă buna dispoziţie. Avea senzaţia că el ceda mereu. In faţa mamei lui, în faţa soţiei.
- Chiar trebuie să începi să înveţi franceza, Kate. Charles o privea. Antoine ar vrea s-o ştii. Parcă îi ghicise gândurile.
- Atunci, Antoine va afla că nu capătă mereu ceea ce-şi doreşte!
- Sărmanul Antoine. Charles părea că

regretă sincer, dar înainte să poată Kate să-l întrebe mânioasă ce voia să spună, chelnerul se întoarse cu o sticlă pe care le-o arătă. Charles dădu din cap aprobator şi când le umplu paharele, alt chelner împinse un cărucior la masa lor.

- Madame? Băiatul era tânăr, neexperimentat si ochii lui o admirau pe Kate. *Fruit de mer?*
- Da, *oui. Merci.* Zâmbetul ei îl făcu să scape lingura pe jos si el rosi, o ridică si o puse pe raftul de jos.

Charles, care privise scena cu un zâmbet cinic, dădu din cap aprobator, apoi zâmbi când Kate luă cuţitul si furculiţa ca să mănânce fructele de mare.

- Poate că am gresit data trecută. Evident, e periculos să-ţi scoţi ochelarii de soare! Iţi place?
- E absolut delicios. Dar spun asta mereu când mănânc în Franţa. Aveţi o reputaţie bună.
- Lucrurile nu mai sunt cum erau. Prea mulţi turisti. Dar...
- Imi imaginez că turistii europeni spun acelasi lucru la New York.

- Poate, zâmbi el. Oricum, aceste fructe de mare nu sunt un fel regional, dar următorul fel este. Iată că vine. Chelnerul ducea o tavă imensă de argint si-i servi cu raţă, cartofi mici si mazăre.

Kate tăie din ea.

- E *confit de canard,* mă bucur că îţi place. O găsesti si în alte părţi ale ţării, dar cred că e mai bună în locul de origine. Acum, spune-mi, vorbeai de scris scrisori. Sper că ai ţinut legătura cu mama ta.

Kate încercă să evite valul de vinovăţie care era gata s-o cuprindă şi-l privi aproape normal.

- Nu. Ti-am spus că nu sunt sigură când ea şi Andrew se vor întoarce la New York, aşa că n-am vrut ca scrisoarea să-i aştepte mai multe săptămâni.

- Kate, nu crezi că ar trebui să uiţi cât de supărată ai fost când mama ta s-a măritat şi...

- N-am spus că am fost supărată. Nu ştiu de unde ai tras concluzia asta, eu...

- Bineînţeles că ai fost supărată. Nu te acuz. Vreau să spun doar că datorită faptului că ai fost rănită n-ar trebui...

- Charles, tu eşti ultima persoană care să-mi

dea sfatul ăsta. Kate îşi şterse buzele cu şerveţelul roz de in, mirându-se că i se tăiase apetitul. Ai aşteptat mult timp să te răzbuni pe mătuşa ta, aşa că ar trebui să înţelegi. De asemenea, presupunerea ta e greşită. Nu vreau să mă răzbun pe mama mea şi pe Andrew. Ştia că nu era chiar aşa şi roşi puţin. Cred că problema mea e că atunci când eram tânără m-am îndrăgostit de tânărul Lochinvar. Ştii poezia...

- Vrei să spui, cel care venea din vest?

- Ce? Faţa ei se albi şi-l privi uimită.

- Tânărul Lochinvar, dragă. Vocea lui era tandră, mâna lui o mângâia pe a ei. Cel de care te-ai îndrăgostit.

- A, da. Kate privi degetele care îi mângâiau încheietura mâinii. Inima îi era gata să pocnească de emoţie. Voia să plângă si zări o lacrimă pe mâna lui. Cum ţi-am spus, m-am îndrăgostit de tânărul Lochinvar când aveam vreo opt ani si de atunci am noţiunea asta romantică despre fuga îndrăgostiţilor. Il privi cu ochii în lacrimi. Te rog, nu-mi alunga visurile copilăriei, Charles.

- N-as face asta. Te-ai săturat?

- Da. Mi-a pălcut. Privi mâncarea consumată pe jumătate si apoi farfuria lui. Păcat că nu ne era foame.

Refuză altceva si după ce serviră cafeaua, merseră înapoi la masină. Nu vorbiră în timp ce Charles se strecura pe străzile înguste ale orasului, plin cu turisti si cumpărători, în ciuda căldurii după amiezii, apoi pe drumul spre Les Eyzies.

Mergeau linistiţi pe drum, usuraţi că au scăpat de trafic, fiecare gândindu-se la ale lui. Ferestrele masinii erau deschise si Kate îsi scoase esarfa, lăsând vântul să-i sufle prin păr, gândindu-se să-si spele părul de ulei pentru ultima dată. Kate închise ochii, ascultând muzica de la radio.

Ii deschise când simţi că masina o luase pe un drum desfundat. îl privi întrebătoare pe Charles, care îi zâmbi.

- Credeam că dormi. Apoi arătă cu degetul spre locul unde drumul ajungea printr-o pajişte. Aproape am ajuns la râu. Mă întrebam dacă vrei să stai pe pajişte. E la umbră. Putem privi bărcile care trec.

- Sună bine. Kate căscă. Nu-mi trece prin

cap nimic mai plăcut într-o după-amiază aşa de caldă ca un somn pe malul râului.

- N-am spus că trebuie să dormi. Opri şi se întoarse spre ea zâmbind. Mă aştept să ne distrăm.

Kate încercă să zâmbească. Privi pledul de pe bancheta din spate.

- Vrei să luăm pledul?

- Bineînţeles. Charles ieşi din maşină şi o privi cum îşi netezea părul şi îşi punea eşarfa, apoi cum îşi luă poşeta. Dă-mi-l mie. îi luă pledul din braţe.

Kate îl urmă, nevăzând verdele vegetaţiei, conştientă doar de silueta înaltă, de umerii largi sub jacheta de in, văzându-l cum întinde pătura. El o privi pe jumătate zâmbind, ca şi cum i-ar fi înţeles temerile şi îndoielile.

Charles îşi scoase jacheta şi o aruncă pe iarbă, urmată de cravata de mătase.

- Sper că nu te deranjează.

Cu un efort, ea îşi luă ochii de la mâna lui cu care se descheia la cămaşă, îşi trânti poşeta jos şi se aşeză lângă el.

Charles se sprijini pe un cot, cu capul lângă al ei. întrebându-se dacă va putea să-şi ascundă

sentimentele devastatoare, Kate arătă malul celălalt al râului.

- Ce clădire e aceea?

- Nu sunt sigur, dar cred că e un staul.

Kate îl privi, dar el se întinsese pe pătură cu ochii închişi, cu un fir de iarbă între buze. Stăpânindu-şi lacrimile, ea privi iar câmpul de pe malul celălalt, observând clădirea. în mijlocul pajiştii pe care păşteau vacile era o clădire mică din piatră care nu putea fi decât un staul. Ce proastă era! îl privi pe Charles. Pieptul lat se ridica şi cobora regulat, ca şi cum ar fi dormit. Ar fi vrut să-şi vâre mâna sub cămaşa lui, să-i mângâie pielea, dar ştia că asta i-ar fi fatal. El s-ar fi trezit şi ar fi prins-o de mână. Şi-ar fi imaginat că îl încuraja să... Să ce? se întrebă ea şi roşi.

Oftă şi se întinse, privind micile ferestre de cer albastru prin frunzişul copacilor. Se îndepărtă de el şi de influenţa lui.

Mai târziu se ridică, păşind cu grijă pe iarbă ca să nu-l trezească, apoi o luă spre râu. Oftă, luă un fir de iarbă în dinţi, ca Charles, şi se plimbă pe mal.

între drum şi râu erau câmpuri, separate de garduri sau şanţuri şi tufişuri, toate pline cu grâu copt. Kate

abia le observă. Era prea obsedată de propriile gânduri, de adevărurile pe care Charles i le spusese la prânz.

Ce nebunie o împinsese în situaţia asta? Tremură, gândindu-se la capcana în care căzuse. Madame Savoney-Morlet era genul de persoană puţin nebună care ar fi făcut orice ca să-si atingă scopurile. Şi dacă Charles nu s-ar fi oferit să se însoare cu ea, cine stie ce plan ar fi clocit ca să se asigure că Antoine si Kate nu se căsătoreau! Doamne! Kate îsi duse mâna la cap, apoi îsi dădu seama că malul se îngustase si se întoarse.

Soarele ardea încă si câmpul din stânga ei strălucea auriu. Era ca o pictură impresionistă. Se opri, spri- jinindu-se de un copac, recunoscătoare pentru umbră si pentru evadarea din tumultul temerilor ei.

Câmpul era presărat cu maci rosii. Luă un mac si se trezi strângându-l în palmă.

Privi floarea, mirându-se de negrul din centru. Ii părea rău c-o omorâse. Apoi auzi un clic si-l văzu pe Charles venind spre ea si armând aparatul de fotografiat.

- Fata cu maci, îi explică el. Mă întrebam

unde ai plecat.

Kate se întoarse cu spatele si privi în depărtare.

- Nu-i aşa că e frumos aici? îmi aminteşte de un tablou, cred că de Monet, cu o fată mergând pe câmp. Erau şi maci... Kate se sprijini de trunchiul unui copac, şi-l privi.
- îţi plac gălbenelele? întrebă el.

El se sprijinea cu o mână de copac, deasupra umărului ei şi-i zâmbea. în mâna dreaptă ţinea o gălbenea şi o atingea cu ea pe bărbie.

- îţi plac gălbenelele, Kate? repetă Charles.

Kate dădu din cap că nu, ca şi cum s-ar fi protejat de propriile dorinţe. îi privi pieptul păros şi se abţinu să nu se lipească de el.
Dar braţul lui o prinse de mijloc şi o trase spre el. Speriată, îl privi şi când îi văzu expresia feţei îşi ţinu respiraţia.

- Kate. Era o şoaptă aspră şi mâna lui alunecă în jos, lipind-o de el cu o posesivitate care o încântă şi o sperie în acelaşi timp. Kate, spuse el disperat şi o sărută.

O clipă, ea se abandonă dulceţii uimitoare, gurii lui care o explora pe a ei. O mână îi imobiliza ceafa.

Kate, cu o pornire instinctivă, îşi vârî mâinile sub cămaşa lui, mângâindu-i pieptul. Geamătul lui îi făcu pulsul s-o ia la goană şi-şi dădu capul pe spate în timp ce el o sărută pe gât şi în decolteu.

Ea nu se opuse când el îi desfăcu fermoarul de la spatele rochiei, apoi gura lui căută sânii tari. O sărută din nou pe buze, cerându-i supunere, inimile lor bătând una lângă alta.

Acum stia că nu trăise niciodată asa ceva cu Antoine. Il prinse după gât si el o strânse mai tare. Bietul Antoine!

Nu-si dădu seama că numele lui îi scăpase de pe buze până când fu respinsă si ochii lui Charles o priviră cu furie.

- Antoine! L-ai strigat când te sărutam?

- Nu... eu... Fără braţele lui în jurul ei, se prinse de copac să nu cadă. Charles... Vocea ei era un suspin si întinse mâinile spre el.

Ochii lui erau plini de furie, gura care o chinuise atât de dulce era o linie subţire.

- La dracu'! Refuz să fiu un înlocuitor. Nici măcar pentru Antoine. Ochii lui o cântăriră. Iţi sugerez să ne întâlnim la masină în câteva minute. Vom încerca să uităm că acest capitol sordid a avut loc. In clipa următoare, el se

îndepărta, aparatul de fotografiat părăsit pe un bustean, dispreţuit si uitat ca si ea.

Capitolul 8

Drumul spre casă se desfăşură în tăcere, Kate privind pe fereastră, evitând să se uite la bărbatul de alături. El conducea cu furie, maşina scrâşnind la curbe şi aruncând pietricele.

în cele din urmă intrară în curte la *La Pigeonniere* şi, în timp ce Charles oprea motorul, Kate riscă să-l privească. Profilul lui părea de marmură şi furia nu-i trecuse. în cele din urmă îi vorbi rece, fără s-o privească.

-Voi duce mâncarea în bucătărie. Madeau va aşeza totul în cămară. Trebuie să fii obosită, aşa că probabil te vei duce în dormitorul tău.

Mânia o cuprinse pe Kate pentru felul insultător în care îi vorbea şi pentru presupunerea că ea s-ar ascunde în camera ei. Deşi era adevărat că voia să-şi îngroape capul în pernă si să plângă, n-ar fi recunoscut. Coborî din maşină si trânti portiera cu furie.

Ignorând indicaţiile lui, Kate luă un coş cu

mâncare, intră în bucătărie şi-l puse pe masă, apoi se întoarse în salon. Ajunsese la scară când Charles deschise uşa cu umărul, având braţele încărcate cu pachete, dar se opri când o văzu.

- Cred că voi ieşi în seara asta. Sper că nu te superi că o să mănânci singură. Madeau îţi va pregăti ceva.

- Mulţumesc. Vocea ei era la fel de rece. îmi pot pregăti masa şi singură. Pot să te întreb unde pleci?

- Ce vrei să spui? Ochii lui Charles se îngustară periculos.

- Credeam că te vei duce s-o vezi pe Françoise. Ştiu că va fi... înţelegătoare când îi vei explica felul în care stau lucrurile acasă. Sunt sigură că nu va avea scrupule să fie o înlocuitoare. Controlându-se, Kate reuşi să zâmbească. De fapt, cred că te va primi cu braţele deschise. Apoi, adunându-şi fărâmele de demnitate care-i mai rămăseseră, urcă încet spre camera ei.

Abia acolo îşi pierdu controlul şi se trânti pe pat plângând până la epuizare. De câteva ori crezu că aude un zgomot pe coridor şi-şi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Charles să vină s-o împace. Dar nu auzea decât bătăile propriei inimi.

Abia mai târziu îşi pierdu speranţa, se ridică din pat şi se privi în oglindă. Se gândi la fata care plecase şi la cea care se întorsese. Erau oare aceeaşi persoană, prima atât de proaspătă, plină de viaţă şi aceasta cu ochii roşii şi faţa tristă. Prima purta aura dragostei, a doua era respinsă brutal.

Admisese. Era dragoste. Acest extaz şi această disperare care o ardeau, această dorinţă furtunoasă nu puteau fi altceva decât dragoste. Şi era pentru Charles, nu pentru Antoine.

îi şoptise numele şi fusese salvată. Mâna ei mângâie sânul unde el începuse s-o sărute. Salvată? Se privi, încercând să-şi ignore trupul nesatisfăcut, apoi ţipă disperată şi plecă de la oglindă. Ştia că va regreta până la sfârşitul vieţii accidentul care îl îndepărtase pe Charles. Va regreta mereu, ştiind că nu va mai avea această ocazie.

Kate se duse la baie şi începu să-şi scoată hainele. O clipă mai târziu era sub duş, dorindu-şi să găsească o reţetă pentru îndepărtarea durerii din suflet, aşa cum apa caldă îi îndepărta durerea din corp. Jumătate de oră mai târziu, era goală între cearşafuri. Era imposibil să spere că va adormi, dar câteva clipe mai târziu respiraţia îi deveni mai adâncă şi se cufundă în lumea uitării.

Se trezi seara şi rămase întinsă mult timp, privind umbrele din cameră lungindu-se şi ultimele raze de

lumină stingându-se înainte de a iesi cu regret din coconul ei. Se îmbrăcă repede, fără să observe ce punea pe ea si alergă la parter, cu inima bătându-i puternic.

O usă se deschise si fu dezamăgită când auzi vocea lui Madeau.

- Madame? Vă simţiţi bine?

- Sigur, Madeau. Kate se întinse. Am dormit bine.

- Ah, Monsieur Charles spunea că dormeaţi asa de linistită, că nu v-a putut deranja.

- A spus Charles asta...? Kate îsi ascunse faţa, aranjând niste flori. Când a fost asta, Madeau?

- Acum o oră si ceva. Voiam să stiu ce mâncaţi. Mi-a spus că el pleacă, asa că i-am cerut să meargă sus să vadă ce...

- Dar nu ţi-a spus că-mi voi pregăti singură ceva? Asa i-am spus mai devreme.

- Mi-a spus, madame.

- Atunci, îţi sugerez să te duci în apartamentul tău, Madeau. Ii zâmbi. Am luat un prânz bun si-mi voi face
o omletă. Poate voi mânca lângă piscină. Poţi să te odihnesti.

- Sunteţi sigură, madame?

- Da. O luă pe Madeau după umeri. La urma urmei, n-ar trebui să te obosesti. Vreau să fii mai relaxată. Se simţea vinovată pentru că nu avea ea puterea de decizie.

- Bine, madame. Merci.

- înainte să pleci, Madeau, spune-mi ce pot face pentru mâine. Pot pregăti vreo mâncare?

- Ah, nu, madame. Monsieur Charles a comandat livrarea cărnii şi e deja gătită pentru *boeuf en gelee.* Mâine vom fi ocupate cu salate şi deserturi; brânze- turile pe care le-aţi cumpărat din Sarlat sunt delicioase şi monsieur Charles a comandat căpşuni. De asemenea, sora mea va fi aici să ajute. Şi Georges va veni seara să servească băuturile. Nu, madame, zâmbi Madeau, savuraţi seara fără monsieur Charles. Mâine vom avea toţi treabă.

Kate regreta că n-avea cu ce să-şi ocupe mâinile şi gândurile în seara aceea, căci timpul se târa încet. îi luă doar câteva minute să taie nişte roşii, ardei şi cepe pentru o salată şi apoi să bată două ouă şi să le pună în tigaia care sfârâia. Puse farfuriile pe o tavă cu un vas de cafea şi se aşeză la una din măsuţele de lângă piscină, unde mâncă plictisită.

Ştia că venise vremea acţiunii. îi era imposibil să aştepte ca Antoine să vină s-o salveze. Nici nu era sigură măcar că va veni. Dacă se va întâlni cu Antoine, va fi departe de locul ăsta. Se hotărâse. Imediat ce petrecerea se va sfârşi, va pleca la Londra şi va aştepta. Charles îi spusese că o căsătorie ca a lor va fi anulată

foarte repede. Va merge la Londra, se va cufunda în muncă si va încerca să uite că a cunoscut vreun Savoney-Morlet.

Usurată că se hotărâse, duse tava în bucătărie, spălă vasele si lăsă totul curat. Nelinistea o făcu să se plimbe în jurul casei, savurând mirosurile ce se ridicau din straturile cu ierburi aromatice ale lui Georges, amestecate cu celelalte mirosuri pe care începuse să le identifice cu Franţa. Cu acasă. O durea inima să se gândească la fragilitatea pretenţiei ei de a numi acest loc asa. Acasă trebuia să fie un apartament în Anglia pe care îl împărţise cu Hilary, nu această casă frumoasă de ţară pe care o împărţea pentru scurt timp cu un bărbat care era si nu era soţul ei.

Oftă si se plimbă iar prin curte, uitându-se la fereastra apartamentului lui Madeau unde lumina ardea primitoare. Isi putea imagina ce mulţumiţi erau, asteptând venirea copilului la

care nu mai speraseră. Auzi o masină pe deal si se retrase la umbră, cu inima bătând cu putere. Apoi zgomotul se îndepărtă si se stinse în depărtare.

Cum poţi fi atât de proastă? se întrebă Kate. Hotărâtă să se concentreze asupra planului ei, intră pe usa din faţă.

Dar orele petrecute în pat după-amiază îi furaseră tot somnul. Chiar si o repriză de înot în piscină până ce braţele îi obosiră si plămânii îi ardeau, n-o obosi îndeajuns.

Stătea pe întuneric în dormitor, foindu-se, încercând să adoarmă până când, disperată, aprinse lampa de lângă pat. Poate putea citi măcar. Aruncând pătura, ieşi pe uşă fără să se mai îmbrace şi alergă repede jos, unde văzuse cele mai recente reviste de modă americane. îşi amintea că în una din ele era un articol care o interesa.

Dar imediat ce deschise uşa sufrageriei, ezită. De undeva venea lumină. De undeva de sus. Bineînţeles, Charles se întorsese. După ce ascultă sunetele, hotărî că se înşelase şi că nu se întorsese încă.

Intră în cameră şi se îndreptă spre masa cu reviste. Se feri să privească sus, căci nu voia să-şi trezească sentimentele pe care încercase să le controleze. Dar înainte să închidă uşa, privi în

sus, la crăpătura de unde venea lumina. Nu vedea nimic. Doar silueta lui proiectată pe perete. îl văzu cum duce un trabuc la gură. Fără să mai închidă uşa, fugi în dormitorul ei şi tremură în aşternut.

Ziua următoare fu încărcată şi mai târziu nu şi-o mai putu aminti. Momentul jenant al micului dejun trecu repede, Madeau şi Charles verificând aranjamentele pentru ziua aceea. Era recunoscătoare, dar vexată că Charles nu-i observase fusta şi taiorul roz de in.

- Ai dormit bine? o întrebă Charles când Madeau ieşi din cameră.

- Da. Uşurinţa cu care minţi o făcu să roşească, dar încercă să fie calmă în timp ce-l privea. Tu?

- Eu dorm bine mereu.

Kate nu-l întrebă dacă asta însemna să fumeze la ora unu şi jumătate noaptea şi el începu să vorbească despre ce avea de făcut în ziua aceea.

- întâi vom servi băuturile pe terasă. Apoi vom mânca aici, Kate. Arătă sufrageria. Las asta în grija ta şi a lui Madeau. E eficientă şi-ţi va spune tot ce vrei să ştii. Tu aranjează florile. Şi fiindcă veni vorba, mă bucur că ţi-ai spălat părul. Uşa se închise după el şi-l auzi strigând-o

pe Madeau din salon.

Tremura în timp ce se privea în oglindă. Părul şaten îi cădea pe umeri şi era mulţumită că se spălase după baia în piscină. Nu voise să atragă interesul lui Charles. Voia doar ca Françoise să nu mai zâmbească superior când va veni la petrecere diseară.

Restul zilei nu mai avu timp să se admire în oglindă sau să se gândească la efectul pe care îl va avea asupra prietenilor lui Charles. Nu prea avea timp decât să pregătească petrecerea. După ce o ajută pe Madeau şi pe sora ei Antoinette în bucătărie, după ce-l ghidase pe George care punea becuri colorate în jurul piscinei, se duse în grădină şi culese buchete mari cu flori ca să decoreze casa.

Dar orele trecură în zbor şi o cuprinse panica atunci când oaspeţii trebuia să sosească şi mai erau multe de făcut. în cele din urmă totul fu gata şi avură timp să se adune în bucătărie să servească un ceai şi sandvişuri pregătite de Antoinette.

- Mi-e foame, spuse Kate. Sunt delicioase, Antoinette. Ascultă în timp ce Madeau traducea ce spusese, ferindu-se să-l privească pe Charles care îşi bea ceaiul.
- Cred că tuturor ne e foame. Charles îşi

puse ceaşca pe masă. A trecut mult timp de la supa şi brânza pe care le-am mâncat la prânz. Şi am muncit mult.
Kate se ridică şi-şi spălă ceaşca. Charles o luă de talie şi ca să nu cadă, ea se sprijini de umerii lui.
- Poţi mânca pe săturate diseară, dragă, spuse Charles zâmbindu-i. Deşi poate că oaspeţii ar fi surprinşi să vadă mireasa mâncând de parcă ar fi flămânzit!
Ceilalţi râseră după ce Madeau traduse.
- Nu sunt chiar o mireasă, dragă. Sunt? Se eliberă. Nu vreau să întârzii.
Charles o urmă în salon. Ştia că o priveşte.
- Kate. Ceva din vocea lui o făcu să se împleticească şi se întoarse. El ridică din umeri. O, nimic.
- Voiai să spui ceva despre ce să îmbrac, nu-i aşa?
- Eşti inteligentă, Kate. Veni lângă ea şi o privi cu admiraţie. Ca o soţie care ştie dorinţele soţului ei.

Zâmbi când ea rosi. Poate că voiam să spun asa ceva. Acum, când stiu că îmi înţelegi dorinţele, poate nu mai e nevoie.

Fără să se poată abţine, Kate îl mângâie pe obraz.

- Atunci, Charles, pot să-ţi cer să faci ceva în

schimb? Te rog, bărbiereste-te, căci nu suport să dansez cu un bărbat care are un obraz ca smirghelul. Şi fugi pe scări, ignorând râsul lui.

Când se întâlniră din nou, nu mai aveau chef de discuţii spirituale, erau prea constienţi unul de celălalt ca să riste să alunge emoţia care îi învăluia.

In timp ce cobora încet scările, Kate stia că va da spectacolul vieţii ei, pe care si-l va aminti mereu. Şi era îmbrăcată ca un star.

Rochia pe care Kulu o făcuse pentru o americancă bogată ar fi trebuit să fie creată pentru Kate în loc să ajungă la ea din cauza unui moft al clientei originale. Rozul rochiei atrăgea atenţia asupra pielii ei de culoarea mierii.

Niciodată nu se mai aranjase Kate cu atâta grijă. Părul îi era strâns într-un coc la ceafă, dar vreo două suviţe fuseseră lăsate să-i încadreze faţa. Pleoapele purtau un fard gri si buzele un roz lucios.

La mână avea o brăţară aurită si în picioare sandale aurii. Isi ţinu răsuflarea când ajunse la picioarele scării si Charles veni spre ea.

Se priviră, apoi Charles îi luă mâna, o sărută şi o duse la obrazul proaspăt bărbierit.

- Sper, frumoasă Kate, că te mulţumesc măcar pe jumătate cât mă mulţumeşti tu.

Ea îi observă jacheta închisă la culoare.

- Vino cu mine, Kate. Am ceva pentru tine.
Charles o conduse în micul birou la care se ajungea
pe un coridor din salon, pe care Kate îl mai văzuse doar o dată.
îl privi în timp ce el merse la biroul de lângă fereastră, deschise un sertar şi aduse o cutie mică pe care i-o înmână.
- Ce e? Nu îndrăznea s-o ia, simţind că i-ar slăbi hotărârea de a pleca.
- Deschide-o, Kate. Vocea lui era caldă şi ea deschise cutia din piele.
Inelul dinăuntru avea un safir perfect.
- E frumos! exclamă ea.
- Atunci lasă-mă să ţi-l pun.
- Nu. Kate îl privi speriată.
- Trebuie, Kate. E normal ca soţia mea să aibă un inel de logodnă. Insist. I-l puse pe degetul cu verigheta apoi îi sărută mâna. Se asortează cu ochii tăi, Kate.

Capitolul 9

înainte să aibă timp să se gândească la altceva, auziră primii oaspeţi venind.

Prima impresie a lui Kate era că prietenii lui Charles erau cosmopoliţi bogaţi care se plimbau prin toată lumea şi vorbeau engleza perfect. Fu prezentată bărbaţilor însoţiţi de soţii frumoase

şi elegante, a căror conversaţie era presărată cu referiri la Lagos şi Riad, Algeria şi Teheran, New York şi Hong Kong.

- Vorbeşte-ne despre tine, Kate. Un bărbat scund, brunet pe care parcă-l chema Claude, o admira privind peste paharul de şampanie. A fost o surpriză să aflăm că Charles şi-a găsit o soţie. Şi tu eşti o surpriză plăcută. Credeam că eşti altfel. Nu-i aşa, Lise? se întoarse el către soţia lui, o blondă micuţă.

Lise ridică din umeri şi-i zâmbi lui Kate.

- Nu ştiu. Am căpătat o impresie greşită din spusele lui Françoise. Femeile se priviră între ele şi Kate îi fu rescunoscătoare lui Charles că o luă de mână şi-i zâmbi.

- O întrebam pe Kate de ce ai ascuns-o atâta timp,
i se adresă Claude lui Charles, deşi o privea pe Kate. Nu e cinstit.

- De aceea mi-a plăcut ideea, răspunse Charles.

- Unde v-aţi cunoscut? întrebă intrigată una dintre femei. în Franţa? La Londra?

- E cam complicat, însă ne-am cunoscut în Franţa. Poate într-o zi îţi vom spune întreaga poveste, dar nu acum.

- Ce romantic!

- Aşa a fost. Kate se gândi că era timpul să participe la conversaţie şi asta îi dădea ocazia să-l privească pe Charles cu dragoste. A fost cea mai romantică şi neaşteptată întâlnire pe care ţi-o poţi imagina. Kate se bucură că veniseră alţi oaspeţi mai în vârstă şi părăsi grupul de lângă piscină ca să-i întâmpine.

Plin de curtoazie, Charles făcu prezentările, explicând cu grijă cine era fiecare; domnul şi doamna Perrette cultivau pământul vecin, domnul Warens era veterinarul local şi doamna Gardillon trăia în casa mare de la capătul satului. Cum ei nu vorbeau englezeşte, Kate trebui să se mulţumească să converseze mai puţin, folosind cuvintele pe care le

învăţase de la Madeau si încercând să-i primească bine. Bănuia că aceştia, în hainele lor cam demodate, se simţeau jenaţi pe lângă oaspeţii mai tineri şi de aceea le arătă multă căldură. Simţea că Charles gândea la fel şi-i fu recunoscătoare când făcu pe traducătorul. Ascultă o discuţie lungă ghicind după felul cum o priveau toţi că ea era subiectul. Se întoarse întrebătoare spre Charles.

- Sunt felicitat pentru alegerea miresei. Ei înţeleg de ce am ales o englezoaică.

- O... Kate clipi şi roşi. *Merci, madames et*

messieurs. Et moi aussi. Se chinuia să-şi aleagă cuvintele, dar continuă tot în franceză. Sunt foarte fericită că vă pot spune câteva cuvinte în franceză.

- Bravo! Domnul Warens bătu din palme şi apoi înălţă paharul. In sănătatea dumneavoastră, madame. Şi a lui Charles.

In curând, abia pridideau să primească oaspeţii, care veneau grup după grup până ce terasa de lângă piscină se aglomeră şi aerul era plin de conversaţii şi râsete. Françoise veni printre ultimii, cu un bărbat scund de vârstă mijlocie.

Kate stătea lângă uşa-fereastră când ei sosiră prin sufragerie şi înaintă zâmbindu-le, cu Charles chiar în spatele ei. Când ochii ei şi cei ai lui Françoise se

întâlniră, Kate ştiu că nu fusese recunoscută. Ochii verzi deschis trecură pe lângă ea şi se opriră asupra lui Charles.

- Charles! strigă Françoise cu vocea piţigăiată plină de afecţiune, şi-l sărută pe obraz. Apoi observă că Charles o ţinea pe Kate de cot şi o privi mirată. în cele din urmă înţelese şi zâmbi strâmb. Kate. Ce bine arăţi în seara asta! Roşi întrebându-se dacă s-a dat de gol.

- Şi tu, Françoise. Ai o rochie senzaţională.

Françoise îşi privi rochia aurie de lame, mulată pe corp.

- Mulţumesc. Am comandat-o în Hong Kong acum câteva luni. îşi aminti că venise cu cineva şi-l privi pe Charles care conversa cu însoţitorul ei. Emil, ea e noua doamnă Savoney-Morlet. Vocea ei era sarcastică, dar Kate zâmbi în timp ce-i întinse mâna bărbatului scund şi îndesat.

- încântat, madame. El îi luă mâna, aplecându-se. Nu eşti doamna la care mă aşteptam. Avea un accent puternic şi Kate îl înţelese cu greu. Ceea ce mi-ai spus, *chérie,* îi zâmbi el lui Françoise, m-a făcut să mă gândesc la cineva care arată altfel.

Françoise ridică din umeri fără să răspundă, căutând cu privirea pe cineva cunoscut şi în aceeaşi clipă ochii lui Kate îl priviră pe Charles, surprinzând o lucire de amuzament, ca şi cum şi el îşi amintea ziua când îşi turnase ulei pe păr şi se îmbrăcase în cei mai vechi blugi. Kate era bucuroasă.

Petrecerea părea să fie un succes, după zgomotul şi râsetele care se auzeau. Kate se plimba printre invitaţi, simţindu-se în largul ei doar când Charles era lângă ea, iar când o ţinea de braţ toată nervozitatea îi dispărea. El simţea asta, fiind mereu lângă ea, jucând rolul soţului devotat.

Mâncarea era perfectă, cu *boeuf en gelee* tăiat în felii subţiri care se topeau în gură şi cu multe salate asortate. Kate era ocupată să vadă că oaspeţii aveau tot ce-şi doreau şi uită să mănânce până când Charles veni lângă ea cu o tavă plină cu salate şi carne.

- Vino. Privirea lui nu admitea un refuz. Cred că eşti extenuată. Am găsit un loc liniştit unde putem mânca.

- Dar oaspeţii nu se aşteaptă să fii cu ei?

- Cred că sunt fericiţi acum. Se întâlnesc cu prietenii, mănâncă şi beau. Şi fiindcă mi-am adus aminte, n-ai băut şampanie. Vino, Kate. Tinându-şi farfuria cu o mână şi conducând-o pe Kate cu cealaltă, o duse lângă o fereastră pe un coridor din spatele salonului.

Era clar că Charles aranjase totul dinainte, căci pe pervaz era o sticlă de şampanie. Kate aşteptă ca el să scoată dopul şi să toarne şampanie în pahare.

- Pentru tine, Kate. El stătea în umbră, doar cămaşa albă văzându-se puţin colorată de becurile din jurul piscinei.

- In cinstea ta, Charles. Vocea ei era tristă si-i venea să plângă. Sorbi din sampanie în timp ce Charles se aseza lângă ea.

Dacă ea era emoţionată, Charles era calm; îsi goli paharul si se întinse după sticlă. Kate îi

urmă exemplul, întinzând paharul gol.

In timp ce mâncau vorbiră puţin, dar se simţeau bine împreună. Când Kate termină carnea, Charles luă farfuriile, întorcându-se după câteva clipe cu două castroane cu căpsuni si zahăr si o farfurie cu brânzeturi.

- In seara asta voi proceda ca englezii si voi servi fructele întâi. Apoi vom mânca brânza.

Asa făcură, Charles dându-i cuburi de brânză cu furculiţa, plin de tandreţe. Kate se bucura că pasiunea pe care o simţea pentru el se mai linistise, că el nu-i provoca emoţiile arzătoare din ziua precedentă. Pentru moment, era mulţumită cu situaţia dulce - amară de a sta lângă Charles, vorbind nimicuri. Şi când îsi dădu seama că nu va uita curând seara aceasta, avu un sentiment de nostalgie, ca si cum ar fi plecat deja.

Când terminară, Charles o ajută să se ridice, privind-o într-un asemnenea fel încât se întrebă dacă si el stia că timpul zboară. Apoi el zâmbi.

- E timpul să ne întoarcem la datorie.

Se alăturară oaspeţilor, băură cafea si apoi se îndreptară cu toţii spre sufragerie, unde covorul

fusese strâns ca să se poată dansa. In colţul de lângă ferestrele deschise, combina stereo cânta muzică lentă, mai mult de modă veche.

- Dansăm? Braţul lui Charles era deja în jurul taliei ei. Dacă nu dansăm, nu va dansa nimeni.

Kate trase aer în piept şi văzu că expresia lui se schimba, zâmbetul prefăcându-se într-o privire îngrijorată. Dar înainte să se poată mişca, cineva lovi într-o tavă de metal şi toţi îşi îndreptară privirea acolo.

Domnul Warens stătea în mijlocul camerei, hotărât să ţină un discurs de felicitare. Kate privi oaspeţii şi roşi, deşi nu prea înţelegea ce spunea el. Stând pe un scaun, cu braţul lui Emil după umeri, Françoise îl privea avidă pe Charles. Dându-şi seama că era privită de Kate, ochii ei sclipiră de o ură plină de gelozie şi Kate tremură.

- Fii calmă, *chérie.*

Il privi pe Charles recunoscătoare. Discursul se încheie.

- Mulţumesc, îi şopti ea şi-l văzu pe Georges venind cu două pahare pe o tavă de argint. Kate luă paharul, ascultă scurtul răspuns al lui Charles şi ridică paharul spre el.

- In cinstea ta, Kate. Şoapta lui îi umplu ochii de lacrimi. Charles scoase o batistă din buzunar şi-i şterse ochii cu grijă. Râsetele şi aplauzele le tăiară cuvintele

şi muzica fu dată tare aşa că notele unui vals de vis umplură camera. Sorbi vinul şi apoi îl lăsă pe

Charles să-i ia paharul şi să i-l dea lui Georges care aştepta.

Braţul lui o ţinea strâns, se priveau în ochi şi picioarele li se mişcau în ritmul muzicii, cu atâta graţie ca şi cum ar mai fi dansat de sute de ori împreună. Nu-i observau pe cei din jurul lor. Extazul îi cuprindea şi dansau cu obrajii lipiţi unul de altul. îi simţi mirosul apei de colonie şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Apoi urmă o piesă mai ritmată şi stelele îi străluceau în ochi în timp ce se învârteau şi reveneau mereu faţă în faţă.

Era prea senzual ca să mai suporte, aşa că poate era mai bine că fuseseră întrerupţi. Claude spuse că vrea să danseze cu mireasa în timp ce Lise puse mâna pe mâna lui Charles. Kate dansă cu toţi invitaţii, iar Charles cu femeile în vârstă, căci tinerele erau ocupate.

Asta până dansă cu Françoise! Deşi încerca să n-o bage în seamă, Kate observă că Charles petrecea mai mult timp cu Françoise decât cu celelalte. îi văzu capul aplecat, ascultând ce-i spunea şi faţa ei rugătoare. Bărbatul care venise cu Françoise îi privea cu intensitate.

Kate, care tocmai refuzase o invitaţie la dans, spunând că e extenuată, se opri să schimbe o vorbă cu el.

- Nu dansezi?

- Mi-ar plăcea, spuse el ridicând din umeri şi

zâmbind. Dar din păcate n-am simţul ritmului, cel puţin

aşa îmi spune Françoise. Adevărul e că atunci când eram tânăr n-am avut timp să învăţ să dansez. Eram sărac şi trebuia să mă descurc. Acum cred că e prea târziu să învăţ.

- Sigur că nu e. Lui Kate îi era simpatic, văzându-l stingher, cum era şi ea. Hai să încercăm. Nu contează dacă nu ţii ritmul. Te legeni de pe un picior pe celălalt. Nimeni nu va observa.

- Bine. Ii zâmbi conspirativ. Haide!

Dar chiar atunci apăru Françoise, părăsită de Charles şi le tăie enervată calea.

- Cred că mai bine am pleca, Emil. E târziu şi sunt obosită. Mulţumesc pentru petrecerea minunată, madame.

- Mă bucur că aţi venit. Kate îşi ascundea supărarea din cauza grosolăniei lui Françoise.

- La revedere, madame. Emil se aplecă. Mi-e teamă că va trebui să dansăm altă dată.

Oaspeţii începură să plece şi ultimii fură Claude şi Lise. El o ţinu de mână puţin mai mult şi Kate crezu că voia să-i spună ceva.

- Am sugerat să înotăm, Kate, dar soţului tău nu i-a plăcut ideea.

- In afară de asta, spuse Charles cu o notă de avertizare în glas, a trecut de mult de miezul

nopţii. E trecut de ora două.

- Da. Vino, Claude. Lise îl trase de mână. Sunt obosită. Căscă, arătându-si dinţii perfecţi.

- Bine, scumpo. *Bon soir,* Kate. *Bon soir,* Charles. După ce masina lor plecă, în curte nu mai era nimeni.

Kate intră în bucătărie, surprinsă să vadă că arăta ca de obicei, toate farfuriile si majoritatea paharelor erau spălate. Georges îi zâmbi de la chiuvetă, unde spăla ultimele pahare

- Mulţumesc, Georges. Charles intră în bucătărie si Kate se întoarse spre el. Spune-i lui Georges că-i sunt recunoscătoare. Şi voiam să-ţi sugerez să le dai liber mâine. Merită să se odihnească si pot să fac curăţenie si să gătesc ceva dacă ne e foame.

- Sigur? Charles o privi enigmatic. Când ea dădu din cap afirmativ, cei doi bărbaţi vorbiră si Georges fu încântat. Kate le ură noapte bună si iesi din bucătărie, oprindu-se pentru o clipă în hol, urmând apoi, instinctiv, sunetul muzicii care venea încă din sufragerie.

Stătea la fereastră când auzi pasi.

- Cum se închide asta? Se îndreptă spre combina stereo, bucuroasă să-si ocupe mintea cu ceva.

- Las-o deocamdată. Vino si stai jos. Cred că esti obosită.

Kate se întoarse si se îndreptă spre centrul camerei, evitând privirea lui Charles până când fu forţată să-l

privească. El avea o expresie curioasă, nu zâmbea, dar era blând şi o luă uşor de mână, conducând-o spre un scaun.

Dar el îi duse mâna la pieptul său, o prinse de talie şi începură să danseze. Kate îl privi, gândindu-se cât îl iubeşte, uitând că ieri o respinsese, uitând că voia să plece.

Nu mai dansau, ci stăteau unul lângă altul, mâinile lui ţinând-o de mijloc, ale ei fiind după gâtul lui. Kate avea un sigur gând, o singură pornire în trup şi deoarece grija şi discreţia îi ieşiseră din minte, îşi ascultă instinctul.

La început buzele ei tremurau sub ale lui. Kate închise ochii, sprijinindu-se de el, murmurându-i numele, mângâindu-i ceafa. Apoi focul din ei izbucni în timp ce gura lui o apăsa posesiv pe a ei şi degetele lui o mângâiau trăgând-o spre el.

- Kate! Kate a mea.

Ii spunea numele ca o mângâiere şi un gemăt slab scăpă de pe buzele ei în timp ce se preda trup şi suflet.

- Kate? O îndepărtă o clipă, luându-i faţa în

mâini, privind-o intens şi făcând-o să tremure. Voia s-o întrebe ceva, căutând răspunsul în ochii ei plini de dorinţă. Buzele ei se întredeschiseră şi el o luă pe sus, părăsind camera.

Capitolul 10

Kate stătea în dormitorul luminat de lună, ascultând respiraţia egală, mulţumită a lui Charles. Zâmbi bucuroasă si mulţumită în timp ce se întoarse cu faţa spre el. Părea relaxat, părul negru căzându-i pe frunte, si-i era asa de drag că se ridică în cot si-i sărută pleoapele.

- Kate.. îi murmură el numele si o privi cu ochi somnorosi. Kate... Charles o atinse cu mâna pe obraz, apoi mângâierea alunecă pe pieptul ei si se cufundă din nou în somn.

Kate privea pieptul bronzat cum se ridica si cobora, dorind să întindă mâna să-i atingă părul, dar se abţinu ca să nu-l trezească iar. Lacrimi de fericire îi curseră din ochi în timp ce îsi amintea bucuria de necrezut pe care le-o adusese noaptea.

Nu ezitaseră să fie împreună după îmbrăţişarea din sufragerie, după ce plecaseră

oaspeţii. Focul îi cuprinsese, dar ca şi cum ar fi fost conştient de lipsa ei de exprerienţă, el fusese blând pentru acea primă dată.

După aceea făcuse dragoste cu ea într-un abandon sălbatic, şi atinseseră de multe ori extrazul de neînchipuit pentru Kate, coborând apoi în lumea dulcii împliniri.

Kate oftă şi închise ochii, lăsându-se pradă somnului. Şi visă, de data asta fără să se mai sperie, iar bărbatul care intra în gândurile ei inconştiente nu mai era un străin, ci soţul ei.

* * *

Când Kate se trezi, soarele umplea camera. Oftă mulţumită şi se întoarse pe pernă, întinzându-şi mâna pe patul gol. Apoi deschise ochii şi fu dezamăgită că e singură. Era prea şocată ca să se mişte şi inima îi bătea cu putere la gândul îngrozitor.

Oare nu fusese totul un vis? Nu şi-a imaginat?... Se ridică în capul oaselor, apoi dându-şi seama că era goală, se trânti la loc. Văzu pe podea, lângă pat, rochia pe care o abandonase în grabă.

Rosi privind prin cameră si văzând jacheta lui Charles pe un scaun, alături de cămasa albă. Asadar, nu fusese un vis; inima i se linisti si câteva clipe fu mulţumită să stea acolo zâmbind.

Apoi îsi aminti că ea si Charles trebuia să facă ordine în casă. De asemenea, îi era dor să-l vadă. Se ridică si se hotărî să înoate în piscină înainte de a-i pregăti lui Charles micul dejun. Apoi vor aranja sufrageria. Zâmbi din nou, admiţând că după ultima noapte gândul de a apărea în faţa lui într-un costum de baie era... curios.

Efectul costumului făcea toţi banii pe care-i plătise pentru el, se gândi Kate privindu-se în oglindă. Era simplu, îndrăzneţ. Culoarea lui, un violet strălucitor, se asorta cu ochii ei si fusese primul lucru care o atrăsese. Era emoţionată când îsi puse o pălărie de paie si ochelarii de soare.

Coborî si trecu desculţă prin sufragerie spre terasă, oprindu-se să se uite după singura persoană pe care voia s-o vadă în momentul acela. Kate merse încet pe dalele fierbinţi, privi apa si îsi trecu o mână prin ea.

Apa strălucea si când se linisti văzu pe cineva în spatele ei si se întoarse încet. El purta pantaloni deschisi la culoare, o cămasă crem de mătase

descheiată până la brâu, cu mânecile suflecate

descoperind antebraţele puternice. Observă că părul lui creţ era umed şi fu dezamăgită.

- Kate. O privi prudent o clipă înainte să se apropie, ochii lui privindu-i părul şaten auriu. Ii zâmbi.

- Speram că vrei să înoţi, spuse ea, dar arăţi ca şi cum...

- Nu, am făcut duş. Te-am părăsit acum o jumătate de oră. Ii scoase ochelarii. Ti-am spus, Kate dragă, îmi place să-ţi văd ochii. Şi abia aştept să înotăm. Se apropie, privind-o blând, şi o luă după gât. Nu-ţi pot rezista în dimineaţa asta, Kate. Mi-e imposibil. Cobor iar în două minute, dacă mă aştepţi... spuse el înainte de a intra în casă.

Kate, înconjurată de parfumul dragostei şi bucuriei, de o duzină de emoţii despre care credea că sunt imposibil de simţit la ora aceea matinală, se aşează într-un şezlong şi luă o cască de înot pe care o lăsase acolo cu câteva zile în urmă. Nu avu timp de gândire, căci Charles se întoarse repede şi-i aruncă unul din prosoapele pe care le aducea.

- Tine, scumpo. Charles zâmbea sardonic. Văd că ai uitat să-ţi iei un prosop. Mi-ar plăcea să cred că erai

prea ameţită de dragoste ca să-ţi dai seama ce faci, dar... Ochii lui se îngustară si o privi intens, apoi Kate înţelese că voia să-i audă răspunsul.

- Ar fi trebuit să mă gândesc. Charles...

- Da, scumpo.

- Eu...

Dar înainte să mai poată spune ceva, auzi zgomot de tocuri.

Françoise apăru, îmbrăcată în haine de in verde. Se opri când îi văzu stând atât de aproape unul de altul si zâmbi satisfăcută. Ea se întoarse spre bărbatul înalt care o urma. Kate îsi dădu seama că ochii lui o devorau si că o striga.

* * *

Kate simţi că i se înmoaie picioarele în timp ce Antoine se apropia, cu mâinile întinse spre ea. In spatele lui, Françoise zâmbea tandru către Charles si triumfător către Kate.

înainte ca Antoine să ajungă la ea, Charles o atinse pe braţ si-i dădu un scaun. Kate îl privi disperată pe Antoine si el îi duse mâinile la buze.

- Kate! Lacrimile străluceau în ochii lui Antoine. Kate, scumpa mea!

- Nu-i aşa că e o surpriză? Vocea lui

Françoise întrerupse gândurile lui Kate. Noaptea trecută l-am dus pe Emil la hotelul lui. Apoi, când conduceam spre casă am văzut o maşină în pană. L-am recunoscut pe Antoine si m-am oprit. Eu...

- Taci, Françoise! Vocea lui Charles era autoritară. Se întoarse spre vărul lui. Ce doreşti, Antoine?

Privirea uimită a lui Antoine ar fi putut fi amuzantă în alte circumstanţe, dar numănui nu-i venea să zâmbească.

- Ce vreau? Antoine râse. Ce crezi că vreau, Charles? O vreau pe Kate. îmi vreau soţia, spuse el ridicând-o pe Kate în picioare.

Kate îl privea în ochi, întrebându-se de ce a crezut că cei doi semănau. Erau amândoi bruneţi, dar faţa lui Antoine era mai copilăroasă şi-i lipsea forţa trăsăturilor lui Charles. Pe lângă Charles, arăta necopt. Lui Kate îi veni ameţeală.

Auzi vocea lui Charles, dar nu înţelese ce spunea. înainte să-şi piardă cunoştinţa, văzu că Antoine fu dat la o parte şi Charles o luă în braţe.

Kate nu ştia cât timp fusese inconştientă, dar când se trezi era în patul ei şi cineva ţinea o compresă umedă pe fruntea ei. Deschise ochii şi simţi camera legănându-se o clipă, apoi se linişti. Auzi vocea ironică a lui Françoise.

- Cum te simţi, Kate?

- Acum mă simt bine. Kate întoarse capul, încercând să-şi ascundă lacrimile.

- Bine, spuse Françoise satisfăcută. Mi-e teamă, Kate, că i-ai lăsat pe Antoine si Charles să se folosească de tine. Dacă ai fi stiut! Stătea pe marginea patului si privea prin cameră, iar Kate se înrosi amintindu-si că hainele lui Charles erau pe scaun.

- Nu cred că am fost folosită. Kate se ridică în capul oaselor, simţindu-se dezavantajată că era îmbrăcată în costum de baie. îmi dai rochia? Arătă spre podea. Mulţumesc. Se îmbrăcă.

- Acesti Savoney-Morlet, nu-i cunosti, scumpa mea. Fără să ceară voie, Françoise îsi aprinse o ţigară. Sunt fermecători, sunt de acord. Trase fumul în piept. Poate prea fermecători. Dar ar face orice ca să-si atingă scopurile. Zâmbi cu prefăcătorie. Il stiu ce Charles de mult timp, Kate. Am văzut cum încerca să-si controleze amărăciunea... Tu nu stii. Familia mea e prietenă cu el de când a sosit aici. Tatăl meu l-a ajutat si l-a considerat un fiu. Dar simţeam că el nu iertase si nu uitase. La familiile astea vechi, ideea mostenirii e adânc înrădăcinată. Ştii, cred că Charles ar face orice ca să se răzbune pe mătusa lui, pe care o acuză de pierderea a ceea ce crede că ar trebui să fie al său.

Kate o privea fără să vorbească. începuse să-şi adune gândurile şi problema ei era să afle ce ştia Françoise. îi explicase Antoine ce se întâmplase? Sau fusese discret, spunându-i doar unele amănunte? încercă să-şi amintească ce spusese Antoine. „Kate, sucmpa mea!“ apoi, după ce Charles îl întrebase ce vrea: „O vreau pe Kate. O vreau pe soţia mea“. Ştia că nu visa. Atunci... poate Françoise credea că ea şi Antoine erau căsătoriţi.

- Şii ce vreau să spun, nu-i aşa, Kate?

- Ce? O privi pe Françoise, încercând să-şi amintească ce spusese. îmi pare rău...

- Spuneam... Françoise ezită... că Charles a vrut să îndrepte răul care i s-a făcut.

Kate o privi, încercând să înţeleagă ce voia să spună.

- Nu trebuie să te condamni, Kate. Ştim cu toţii că Charles poate fi irezistibil când vrea.

- Să mă condamn?

- Da. Şi Antoine nu trebuie să ştie. Dacă eşti însărcinată, tot un Savoney-Morlet va fi moştenitorul moşiei. Şi nu mă îndoiesc că-ţi vei aminti zilele idilice cu Charles. Râsul ei o făcu pe Kate să tremure.

- Vrei să te duci jos şi să le spui că voi coborî

în câteva minute?

- Sigur, scumpo. Françoise îsi luă geanta. Nu te grăbi. Ii ţin eu de vorbă.

- Te rog, spuse Kate rece, du-te.

Françoise iesi, închizând încet usa după ea.

Kate puse picioarele pe podea. Era un soc din care nu avea să-si revină.

Privi pernele pe care stătuseră noaptea trecută. Chiar si asta făcuse parte din plan. Acum îsi dădea seama. Cu experienţa lui, Charles o sedusese. Şi dacă era întrebat, putea spune că ea îl încurajase. îsi duse pumnii la ochi. Ce proastă fusese! Cum putuse?

Se ridică tremurând din pat, dar hotărârea de a încheia acest episod îi dădu puterea să-si scoată costumul de baie si se îmbrăcă într-o rochie negru cu alb. Stătea în faţa oglinzii punându-si cureaua lată, îsi aranjă părul si încălţă niste papuci cu toc.

Din sufragerie se auzeau voci si rămase cu mâna pe clanţă, nedorind să intre. Cei doi bărbaţi se ridicară si Antoine veni spre ea, dar ochii ei îl căutau pe Charles.

El o privea morocănos. Kate simţi cum Antoine îi lua mâinile, se feri de gura lui, dar nu putu evita atingerea obrazului lui pe al ei. Mirosul coloniei lui îi amintea de Londra.

- Kate, scumpo! O privea suspicios. Vino si

stai jos. O conduse la o canapea si se aseză lângă ea, ţinând-o în continuare de mână.

- Când te-ai întors din Australia? întrebă Kate.
- Noaptea trecută. Trebuia să sosesc după-amiază, dar avionul a avut întârziere şi am ajuns târziu la Limoges. Apoi mi s-a stricat maşina. Oftă şi-i zâmbi. Voiam să-ţi fac o surpriză. Dacă n-ar fi trecut Françoise pe drum... Chiar atunci eram nerăbdător să vin aici. Dar ea a insistat să petrec noaptea în apartamentul ei, spunând că mă va aduce azi. Cred că a avut dreptate, era cam târziu şi probabil erai în pat...
- Erai extenuat, Antoine, îl întrerupse Françoise. Tot drumul de la Sydney, apoi de la Paris...
- Toţi îţi suntem recunoscători, Françoise. Era prima dată când Charles vorbea, cu voce calmă. A fost drăguţ din partea ta să-l ajuţi. îmi imaginez că abia aştepţi să ajungi acasă şi...
- Nu e nici o grabă, Charles...
- ... şi avem multe de discutat. Va dura mult. Charles se ridică, obligând-o să-i asculte sugestia.
- Bineînţeles, trebuia să mă gândesc! Françoise îşi luă geanta şi-i privi pe Kate şi pe Antoine. Sper să vă mai văd înainte să plecaţi.

La revedere, Antoine. Ochii ei se îngustară când o privi pe Kate. La revedere, Kate.

- La revedere, Françoise. Şi mulţumesc.

Antoine se ridică, privind stângaci la Charles şi la
Kate. Charles o conduse până la uşă.

- Draga mea! Antoine se aşează din nou, luând-o în braţe şi trăgând-o spre el.

Kate stătea nemişcată. Putea fi bărbatul acesta cel pe care îl iubeam la nebunie acum câteva săptămâni? se întrebă ea. Sau pe care credeam că-l iubesc la nebunie? Căci acum nu mai simţea asta.

Charles se întoarse în cameră, se opri în prag când îi văzu îmbrăţişaţi, apoi intră. Cu mâinile în şolduri, îi privi până ce Antoine, râzând, o îndepărtă pe Kate şi se ridică în picioare.

- Pot doar să-ţi mulţumesc, Charles. întinse mâna şi când vărul său nu i-o luă o lăsă în jos. Par să-mi fi trăit viaţa mulţumindu-ţi că m-ai scos din belele.

Kate, conştientă că Charles o privea, refuza să se uite la el. Acesta se apropie de o masă cu băuturi şi o clipă mai târziu simţi un pahar care i se strecura în mână.

- Bea, Kate. Vocea lui era tandră. Ai suferit un şoc. încercă să-i ridice bărbia cu degetul, dar ea rezistă şi el se îndepărtă oftând. Kate privea lichidul auriu şi puse paharul pe masă lângă ea.

- Ei bine, spuse Antoine sorbind din coniac şi privindu-i uimit, i-aţi lucrurile, Kate...

- Cum? Kate se rezemă de spătar, privindu-l.

- Am închiriat altă maşină. Putem să luăm lucrurile...

- Unde mă duci, Antoine?

- Putem merge la un hotel mai întâi, până rezolvăm aspectele legale, si apoi...

Kate râse si se ridică.

- Apoi mă vei duce la castel. Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Tu, eu si mama ta. Asta intenţionezi, Antoine?

- Cam asa ceva, Kate. Nu te condamn că esti mânioasă...

- Mânioasă? Kate râse batjocoritor. Subestimezi puterea pe care ai avut-o, Antoine. Mânioasă nu descrie pe deplin ceea ce am simţit. Mi-ai făcut rău. Vocea îi tremura si îsi muscă buza. Tu, care spuneai că mă iubesti, care ar fi trebuit să mă protejezi...

- Dar Charles a avut grijă de tine. Antoine

se întoarse spre vărul său. Ştiam că puteam avea încredere în Charles. Mereu m-am bazat pe el. Nu poţi spune că n-a avut grijă de tine.

- Pe tine te voiam, Antoine. Kate îl privea pe Antoine, refuzând să-l privească pe Charles.

- Acum, Kate, nu putem uita? O luă de mână. Avem restul vieţii înainte.

- Nu, Antoine, nu avem. Nu pot ierta sau uita ce ai făcut.

- Charles... îl striga ca pe un frate mai mare.

- Kate are dreptate, Antoine. De asemenea, mai e ceva. Charles o privi pe Kate.

- Mai e ceva?

- Da. Vezi, Antoine, pentru tine am fost gata să fac lucrul ăsta absurd, ca să rezişti dominaţiei mamei tale. Aşa cum a spus şi Kate, am fost amândoi cruzi cu ea. Dar am făcut-o şi sunt gata să suport consecinţele. Ce vreau să-ţi spun, Antoine, e că deşi m-am căsătorit cu Kate pentru tine, nu sunt gata să renunţ la ea pentru tine.

Kate abia auzise ce spusese. Tot ce ştia era că dacă nu scăpa din camera asta, curând va fi obligată să-l privească pe Charles şi asta n-ar fi suportat.

- Adio, Antoine. îl privi în ochi. Te rog, nu încerca să mă mai vezi. Crede-mă, nu va fi bine.

- Kate! strigă el disperat.

- Nu vreau să te mai văd, nici să mai aud numele tău vreodată. îşi puse mâinile la urechi şi fugi din cameră. Urăsc numele tău!

în mod ciudat, când ajunse în dormitorul ei, o cuprinse calmul. Merse la debaraua din capătul coridorului unde erau depozitate valizele ei şi începu să-şi împacheteze hainele din dulap. Mintea ei era plină de detalii practice despre ce o aştepta. Putea lua trenul

spre Paris? Linia aeriană va accepta cecuri de călătorie pentru bilet? Ar fi mai bine să stea într-un hotel si să călătorească mâine? In străfundul minţii ei era gândul îngrozitor că va trebui să-şi ia rămas bun de la Charles. Măcar dacă ar putea rămâne calmă.

Apoi brusc, usa se deschise si el stătea acolo. Inchise usa în urma lui si se sprijini de perete, urmărindu-i miscările. Desi inima îi bătea cu putere, Kate continua să evite să-l privească. Luă un teanc de lenjerie si-l puse în geamantan, deasupra unor fuste.

- Pari remarcabil de nepăsătoare, Kate, spuse Charles.

- Da.

- Nu vrei să stii ce s-a întâmplat cu Antoine?

Ea dădu din cap că nu.

- Nu-ţi pasă că a plecat acum jumătate de oră?

- Nu-mi pasă. Dar îi păsa că lui îi trebuise atât de mult timp ca să vină s-o vadă, să-i spună ce se întâmplase, să vadă dacă are nevoie de ceva.

- Esti sigură, Kate? Brusc, mâinile lui ca de oţel o luară de umeri, întorcând-o cu faţa spre el si privind-o. E important pentru mine să stiu.

- Sigură? Bineînţeles că sunt sigură. Il urăsc. Te urăsc. O, de ce am... Izbucni în lacrimi si se trezi la pieptul lui, în timp ce era mângâiată pe păr.

- Gata, Kate. Nu contează. In cele din urmă, plânsul i se opri si se îndepărtă de el.

- îmi pare rău, n-am vrut să fac asta. Vru să-si întoarcă faţa plină de lacrimi de la el, dar o prinse de bărbie.

- Dacă nu-ţi pasă, Kate, o să-ţi explic de ce s-au întâmplat lucrurile asa. Dragă Kate, n-am putut să-ţi spun ceea ce aveai dreptul să stii. Charles oftă. Mătusa mea, mama lui Antoine, e cam dezechilibrată mintal. N-o mai văzusem de mulţi ani si desi auzisem de la Antoine că îi crescuse posesivitatea, nu mi-am dat seama cât

de nebună era. Mi-e teamă că Antoine ar trebui să facă ceva, a luat-o razna de tot, spre binele tuturor ar trebui... Se întrerupse si continuă după o clipă. N-am vrut să-ţi spun adevărurile astea neplăcute. Credeam că îl iubeai pe Antoine si că vrei încă să te măriţi cu el. Ridică din umeri. Nu te-as fi speriat în plus, făcându-te să te gândesti că intrai într-o familie atât de... instabilă.

- O! Gânduri sălbatice îi alergau prin minte. îsi amintea ce-i spusese Françoise. Acest cosmar nu avea să se termine?

îl auzi continuând si încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

- De asemenea, exista posibilitatea ca Madame să te rănească. Dacă ar fi ghicit sau măcar ar fi bănuit ce

planificasem, nu se stie ce-ar fi făcut. E prinsă în obsesia păstrării nobleţei familiei Savoney-Morlet. Isi imaginează că trebuie să fie loială castelului. Poate că n-ar trebui s-o judecăm prea aspru. A trăit lucruri groaznice în timpul celui de-al doilea război moindial. Dealurile si pădurile din jurul castelului erau un centru al Rezistenţei si a fost o luptă tribilă între ei si germani în care Madame a pierdut doi veri. Şi pe

fratele ei, care a fost urmărit până acasă si împuscat în faţa ei. Au fost zvonuri că au fost trădaţi de un mesaj radio neglijent de la Londra. De atunci... cine stie... poate asta explică dragostea ei fanatică pentru Franţa, ura ei pentru străini. Sau poate asa era dinainte.

Kate nu prea înţelese explicaţiile lui. Poate avea să înţeleagă mai târziu, poate chiar să-i fie milă, dar acum mintea ei era ocupată cu alte gânduri triste. Ce putea fi mai normal pentru un bărbat Savoney-Morlet decât să păstreze puritatea sângelui? Explicaţia lui lungă îi confirmase ceea ce i se spusese.

Apoi mâinile lui le luară pe ale ei si o trase spre el. Ochii ei îl doreau si-i privea faţa iubită.

- Acum, Kate, vreau să stiu doar că vei rămâne cu mine. Desi stiu că urăsti numele Savoney-Morlet. Dacă vrei, îl schimbăm. Poate să ne cheme Saint Cyr.

Dar Kate nu prea auzise ultimele cuvinte.

- Vrei să stau aici. Să fiu amanta ta...

- Kate! Kate! El râse. Kate, scumpa mea, esti soţia mea. Ai uitat? Şi ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, n-a fost o simplă aventură, nici pentru tine, nici pentru mine. Era inevitabil. Oricât am încercat să te asigur că nu se va

întâmpla. Erai soţia mea si totusi nu aveam privilegiile unui soţ, înnebuneam. Din clipa când ţi-am ridicat vălul să te privesc, am stiut că întâlnisem femeia cu care voiam să fiu pentru restul vieţii.

- Atunci n-a fost... Kate îsi muscă buza, incapabilă să vorbească.

- Ce, scumpa mea?

Kate ezita, amintindu-si ce-i spusese Françoise si reacţia lui Charles lângă piscină, când crezuse că era gravidă. Mânia lui putea fi din cauza frustrării? Nu mai suporta să rămână în nesiguraţă.

- Françoise mi-a spus că ai face orice ca să te asiguri că fiul tău va mosteni castelul. Chiar dacă Antoine ar fi crezut că era fiul lui.

El spuse un cuvânt pe care Kate nu-l înţelese, dar stia că era jignitor pentru Françoise.

- Asta crezi, Kate?

- Nu stiu.

- Ar trebui să stii. Oftă dezamăgit. Dar de ce spun asta? De unde să mai stii ce să crezi după toate prin

care ai trecut? Dacă îţi spun că nu mi-a trecut niciodată asta prin cap, mă vei crede?

- Dacă aşa spui tu, Charles. Dar mătuşa ta...

Ai spus... Tu şi ea... Ai spus că ai fost de acord să te însori cu mine pentru o recompensă.

- Da, Kate. }i-am spus asta şi-mi pare rău. Era ceva adevărat la mijloc. Dar când ţi-am spus, încercam să-mi amintesc motivele originare pentru căsătorie, că voi reuşi să repar lucrurile ajutându-l pe Antoine să se elibereze. Ea m-a mituit ca să accept şi eu m-am prefăcut că muşc momeala. Dar după ce te-am văzut, Kate, şi când am ajuns să te cunosc, mi-a fost ruşine de ceea ce făcusem. Dar nu regret. Niciodată n-aş regreta,

- O, Charles! Nemaiputând suporta fericirea ce-o cuprinsese, Kate îşi puse capul pe pieptul lui, auzin- du-i inima bătând. Ii mângâie pieptul sub cămaşă. Şi Françoise... Voi doi?

- Noi doi? Charles râse. N-am fost amanţi. Tatăl ei a fost cel mai bun prieten al meu şi-i sunt dator mult, dar asta nu înseamnă să mă încurc cu fiica lui. El a înţeles că ea are probleme şi înainte să moară mi-a cerut să am grijă de ea. Am făcut asta în ultimii cinci ani, dar acum cred că e destul de mare să se descurce. Oricum, ea ascultă numai sfaturile care îi plac.

- E îndrăgostită de tine.

- Mă îndoiesc. îi plac schimbările si nu mi-

ar plăcea să fiu unul din mulţii ei amanţi. Dacă as fi cedat, s-ar fi plictisit de mult de mine.

- Şi Auriol? Dintele geloziei o făcu să menţioneze numele frumosului fotomodel din fotografiile de jos. Voi doi...

- Niciodată, scumpa mea. Nu cred că soţului ei i-ar fi plăcut.

Soţul ei? Era ciudat că lui Kate nu-i trecuse prin minte că Auriol putea fi măritată. Ar fi trebuit să nu fie geloasă pe Françoise si Auriol. Oftă si îsi ridică faţa, iar inima ei bătea cu putere.

- Charles, de ce? Totul e atât de ciudat, de incredibil. De ce?

- Nu-ţi pot răspunde, Kate. Abia dacă mă pot ierta. Şi totusi, altfel poate nu ne-am fi cunoscut niciodată. Poate că soarta a vrut să ne aducă împreună.

O sărută. Ea îl luă după gât si se îmbrăţisară pătimas.

- Kate.
- Mmm!
- Trebuie să-ţi mai spun ceva.
- Da?

- Am vorbit la telefon cu mama ta chiar acum.
- Ce-ai făcut?

- Am sunat-o să-i spun că ne-am căsătorit. Ea si Andrew sunt la New York de o săptămână.
- Da?
- I-am spus că vom fi acolo curând si că vom merge în Bali, pentru luna de miere. Sper să vii cu mine.

Kate zâmbi misterios.

- Am de ales? întrebă ea visătoare.
- Nu prea. Braţele lui Charles o cuprinseră. Cred că nici unul din noi doi n-a avut de ales în ce s-a întâmplat. Gura lui deveni posesivă si ea se lipi de trupul lui puternic.

Sfârşit